

Maart 1978 : 78e Jaargang : Nummer 3

DE STER

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeCrاند Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight.

Adviseurs: Gordon B. Hinckley, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. **Kerkelijke Tijdschriften:** Dean L. Larsen, Heruitgever.

Internationale Redactie: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling.

De Ster: George Ph. M. Kraanen, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, Utrecht.

Correspondenten: Ring Den Haag Nederland: J. Thiel. Zendingsgebied Amsterdam Nederland: F. W. Collé-Sirach. Zendingsgebied België Antwerpen: D. Taselaar.

Inhoud

De evangelische kijk op kunst. <i>Spencer W. Kimball</i>	1
Omdat zij om ons gaf. <i>Helen J. Selee</i>	6
Ik heb een vraag . . . <i>H. Dean Garrett</i>	9
Deelname: de sleutel tot het succes van onze gezinsavonden.	
<i>Glen W. Harper</i>	11
Ontvang alle dingen met dankbaarheid. <i>Ezra Taft Benson</i>	14
De deur voor een getuigenis openen. <i>Theo E. McKean</i>	18
Het evangelie geeft de antwoorden op levensproblemen.	
<i>Neal A. Maxwell</i>	21
Gevangen zendeling. <i>Melvin Leavitt</i>	25
Niet de snelsten winnen de wedloop, noch de sterksten de strijd.	
<i>William G. Dyer</i>	28
Een zegen van president Kimball. <i>Norman Vincent Peale</i>	33

Bijlage voor de jeugd

„Waar zijn de negen anderen?“	1
Ik en Houtje. <i>Betty Lou Mell</i>	2
Experimenteren. <i>James E. Hyer</i>	4
Sok-tae, een goede buurman. <i>Anobel Armour</i>	6
Zaagsel van de tempel. <i>Gertrude M. Richards</i>	10

Jaarabonnement:

Via de Ster-vertegenwoordiger van de wijk:

Fl. 20,— storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041 434, The Church of Jesus Christ LDS.

Bf. 300 storten op Citibank Brussel, rekeningnummer 570 0300 314-60, The Church of Jesus Christ of LDS.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 8.00

© 1978 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

All rights reserved.

De evangelische kijk op kunst

Door Spencer W. Kimball
President van de kerk

In onze wereld zijn er grote sterren gerezen op het gebied van muziek, toneel, literatuur, beeldhouwkunst, schilderkunst, wetenschappen en alle andere talenten waarin men maar kan uitblinken. Jaren lang al heb ik een visioen waarin leden van de kerk hun nu al uitmuntende eigenschappen sterk doen toenemen, totdat de ogen van de gehele wereld op ons gericht zullen zijn. President John Taylor voorspelde dit, en

hij benadrukte zijn woorden met deze richtlijn:

„Let op mijn woorden, en schrijft ze op, en kijkt, of ze niet vervuld zullen worden. U zult zien dat de dag komt, dat Zion ver vooruit zal zijn op de rest van de wereld in alles dat te maken heeft met leren, zoals we vandaag een voorsprong hebben met betrekking tot godsdienstige zaken. God verwacht, dat Zion de lof en eer van de hele aarde zal worden, zodat konin-

gen, die horen van haar faam, zullen komen en staren naar haar glorie.” (Toespraak, 20 september 1857; zie *The Messenger*, juli 1953.)

Met betrekking tot meesters, zullen er zeker velen met de kwaliteiten van een Wagner (Richard Wagner, 1813-83) in de kerk zijn, of komen in de toekomst — jonge mensen die van kunst houden, met een verheven talent, en een drang om te scheppen. Ik hoop dat wij mensen mogen voortbrengen die groter zijn dan deze Duitse componist, maar minder zonderling en meer godsdienstig ingesteld.

Wie van ons is niet gefascineerd geweest van Aida, Il Trovatore, of andere meesterwerken van Verdi (1813-1900)? Zou er nooit een andere Verdi kunnen zijn, of zijn meerdere? Zouden wij niet een Bach (1685-1750) kunnen vinden en ontwikkelen — aan wie muziek, vooral orgel- en koormuziek bijna net zo veel verschuldigd is als een godsdienst aan zijn grondlegger, zeggen sommige musici.

Vandaag de dag, in onze tijd, zouden onze mensen en onze generatie zoiets moeten kunnen produceren, wanneer wij het totale scala van onze mogelijkheden en onze dromen beetpakken, en visioenen van de toekomst zien.

Brigham Young zei: „Iedere prestatie elk verfijnd talent, elk bruikbaar resultaat op het gebied van wiskunde, muziek, en alle kunsten en wetenschappen, behoren aan de heiligen.”

Op mijn reizen door de gehele kerk, ben ik zo vaak in verrukking gebracht door zoete en liefelijke stemmen. Ik geloof dat zich diep in de kelen van deze trouwe heiligen van vandaag en morgen, superieure kwaliteiten bevinden die, indien uitstekend getraind, beroemde grote zangers en zangeressen kunnen evenaren of overtreffen.

Leden van de kerk zouden gelijken of meerderen moeten zijn van wie dan ook in natuurlijke bekwaamheid, een groots opgezette opleiding, en de Heilige Geest die hen licht en waarheid zou moeten brengen. Met honderden „mannen van

God” en hun gezegende metgezellen, hebben we de basis van een zich uitbreidend doeltreffend en waardig corps van talent.

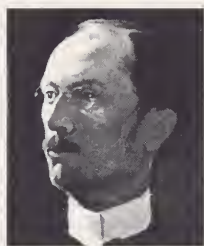
Een groot artiest werd eens gevraagd welke van zijn produkties de beste was. Hij antwoordde prompt: „De volgende.”

Als wij streven naar volmaaktheid — het beste en het mooiste — en nooit tevreden zijn met middelmatigheid, kunnen wij uitblinken. Waarom zou iemand op het gebied van zowel het componeren als het uitvoeren niet een groter oratorium kunnen schrijven dan Händels Messiah? Het beste is noch gecomponeerd noch geproduceerd. De komst van Christus bij de Nefieten zou het materiaal kunnen zijn voor een groter meesterwerk. Onze artiesten van de toekomst zullen misschien van Christus’ spectaculaire terugkeer naar de Amerikaanse aarde in macht en grote heerlijkheid schrijven en zingen en van de vestiging van het Koninkrijk Gods op aarde in onze dispensatie. Geen Händel of andere grote componist van het verleden, heden, of de toekomst zou ooit dit grote evenement eer aan kunnen doen.

Hoe zou iemand ooit in woorden en muziek de glorie van de komst van de Vader en de Zoon, de herstelling van de leer en het priesterschap en de sleutelen kunnen schilderen, tenzij hij een geïnspireerde heilige der laatste dagen was, geschoold in de geschiedenis en de leer en de openbaringen, en met een rijke muzikale bekwaamheid, achtergrond en opleiding.

George Bernard Shaw, de Ierse toneelschrijver en criticus (1856-1950), vatte een kijk op het leven samen: „Andere mensen”, zei hij, „zien dingen en zeggen, ‘WAAROM?’ Maar ik droom van dingen die er nooit geweest zijn — en ik zeg, ‘WAAROM NIET?’ Wij hebben mensen nodig, die kunnen dromen van dingen die er nooit geweest zijn, en vragen, „WAAROM NIET?”

En Niccolò Paganini, de Italiaanse vio-

list (1782-1840)! Waarom kunnen wij niet vele Paganini's en meer zulke grote artiesten ontdekken, opleiden, en aan de wereld presenteren. En waarom zullen wij niet aan de wereld een pianist voorstellen die de beroemde Hongaarse pianist en componist Liszt (1811-86) overtreft in een voordragen zo krachtig dat het verbazing wekt, met een diepte in zijn expressie, met een verhevenheid van edele gevoelens. Wij hebben al enkele begaafde pianisten voortgebracht, maar ik heb een geheime hoop dat ik lang genoeg zal leven, om een betere pianist te horen en te zien, dan Paderewski, de Poolse staatsman, componist en pianist (1860-1941). Alle Paderewskis werden toch niet geboren in Polen in de vorige eeuw; alle getalenteerde mensen met zo'n voortreffelijke ontspannende originaliteit, met zo'n nerveuse kracht, en zo'n romantisch uiterlijk, werden toch niet samengevat in dit ene lichaam en die twee handen! Het is zeker dat deze beroemde pianist met zijn snelle super-brilliantie carrière niet de laatste van zijn soort was om geboren te worden.

Maar dan vragen we ons af: „Zal er nooit een andere Michelangelo zijn?” Ah! Ja! Zijn *David* in Florence en zijn *Mozes* in Rome brengen ons tot het punt van kruiperig gevele. Is al dit talent opgeraakt in die vroege eeuw? Zouden we niet een levend talent zoals dit kunnen vinden, maar met een ziel die vrij is van onzedelijkheid, lichtzinnigheid en onverdraagzaamheid.

Er is wel gezegd dat velen van deze grote artiesten verdorven waren, of op zedelijk gebied gedegeneerd. Ondanks hun onzedelijkheid werden ze grote en gevierde artiesten. Wat zou het resultaat kunnen zijn als wij een gelijkwaardig talent zouden ontdekken bij mannen die vrij zijn van ondeugden en gebreken, en dus aanspraak hebben op openbaringen.

Dan is er Shakespeare. Iedereen citeert Shakespeare. Deze Engelse dichter en toneelschrijver was wonderbaarlijk in zijn produkties. Zijn *Hamlet*, en *Othello*

en *King Lear* en *Macbeth* zijn alleen nog maar inleidingen tot de grote omvang van zijn werken. Is er ooit iemand zo veelzijdig, zo getalenteerd en zo opmerkelijk geweest in zijn kunst? En toch, zou de wereld maar één Shakespeare kunnen voortbrengen?

Oh, wat heeft onze wereld staatslieden nodig! En wij vragen ons weer, net zoals George Bernard Shaw af, „Waarom niet?” We hebben het ruwe materiaal, we hebben de faciliteiten, en we kunnen uitblinken in opleiding. We hebben het geestelijke klimaat. We moeten staatslieden opleiden, géén demagogen; rechtschappen mannen, geen slappelingen die voor een pot linzensoep hun geboorterecht verkopen. Wij moeten in deze kostbare jeugd de kennis ontwikkelen van de kunst van het staatsmanschap; de kennis van mensen en voorwaarden, van situaties en problemen, en mannen die zo volledig getraind zullen zijn in de vaardigheden van hun toekomstig werk en in fundamentele eerlijkheid en rechtschapenheid, en geestelijke wetten dat er geen geschipper met principes zal zijn. Ik wacht al jaren op iemand die recht zal laten wedervaren door in verhaal, lied, schilderij en beeldhouwwerk te vertellen van de herstelling, de vestiging van Gods koninkrijk op aarde, de strijd en de teleurstellingen, de afval en de inwendige omwentelingen en de contra-revoluties van die eerste decennia; van de uittocht; van de tegen-reacties; van de overgangsperiodes; van de tijd waarin achtervolging plaats had; van die wonderbaarlijke man, Joseph Smith, van wie wij zingen „O, wat vreugd gloeid' in zijn boezem, want zijn oog aanschouwde God”

(Heilige lozangen, no. 157); en van de reusachtige kolonisator en bouwer, Brigham Young.

Wij zijn trots op de artistieke erfenis die de kerk ons gebracht heeft vanaf haar allereerste begin, maar het volledige verhaal van het mormonisme is nooit opgeschreven, noch geschilderd, noch gebeeldhouwd, noch uitgesproken. Dit

schiet over voor geïnspireerde harten en getalenteerde vingers, die zich nog moeten openbaren. Het moeten trouwe, geïnspireerde en actieve kerkleden zijn, die leven, gevoel en een waar perspectief geven aan een zo waardig onderwerp. Zulke meesterwerken zouden maanden in iedere bioscoop moeten draaien, iedere hoek van de aarde bestrijken in de monden van de mensen, geschreven door grote artiesten, gezuiverd door de beste critici.

Onze schrijvers, onze speelfilm-specialisten, met de inspiratie van de hemel, zouden morgen in staat moeten zijn om zo'n meesterwerk dat voor altijd zou leven, voort te brengen. Ons eigen talent, bezeten van het dynamisme van een waardig doel, zou in zo'n verhaal leven kunnen brengen, hartekloppen, en emoties, liefde, aandoenlijkheid, drama, lijden, angst en moed; en ze zouden de grote leider erin kunnen brengen, de machtige moderne Mozes die een volk verder leidde dan van Egypte tot Jericho, die wonderen kende zo groot als de stroom van de rots van Horeb, manna in de woestijn, reusachtige druiven, regen als het nodig was, en veldslagen won van geweldige overmachten.

Neem een Nicodemus en beziel hem met Joseph Smith's geest, en wat krijg je dan? Neem een Da Vinci of een Michelangelo of een Shakespeare en geef hem een volledige kennis van Gods heilsplan, en persoonlijke openbaringen, en zuiver hem, en bekijk dan nog maar eens de beelden en de muurschilderingen die hij zal maken en de meesterwerken die hij zal produceren. Neem een Händel met zijn doelbewuste inspanningen, en zijn buitengewone talent, zijn ernstige wens om het verhaal goed uit te beelden, en geef hem een inwendige visie op het hele ware verhaal en de openbaringen, en wat een meester zal je dan hebben! Wij moeten inzien dat uitmuntendheid en kwaliteit een weerspiegeling zijn van hoe wij over onszelf, over het leven en over God denken. Als wij niet veel om deze fundamentele punten geven, dan zal deze zorgeloosheid ons werk beïnvloeden, en ons werk wordt onverzorgd en (kitsch) prullerig. Echte vakmanschap, ongeacht de betreffende vaardigheid, weerspiegelt zorg, en echte zorg reflecteert onze houding wat betreft onszelf, onze medemensen en het leven.

De grote Duitse geleerde Baron von Spanheim heeft eens gezegd: „De ware discipelen van Christus, dat zijn niet degenen die de meeste kennis hebben, maar die het meeste liefhebben.”

Onze kerk als geheel moet de wereld laten zien dat wij de kerk van Christus zijn, omdat wij liefhebben! Ons zendingssysteem is groots, maar als we zouden kunnen bogen op een kerk, waarvan de leden doordrongen waren van de ware liefde, dan zouden de mensen staan te popelen om zich bij onze gelederen te mogen aansluiten.

Omdat zij om ons gaf

Door Helen J. Selee

Wij zullen wel een aandoenlijk gezicht geweest zijn — ik in mijn Hawaïaanse jurk, met de verwelkte bloemenkransen nog om mijn nek, en drie wazig kijkende, dodelijk vermoeide kinderen, waarvan de oudste nog maar net vijf was. Het was half drie 's nachts, en het enorme vliegveld van San Francisco was bijna leeg. Ik voelde me volkomen verdwaald en zo alleen.

Ik benaderde een man aan een van de service balies, en vroeg hem hoe ver het was naar de stad. Hij vertelde me dat de laatste bus net op het punt stond te vertrekken, en als ik me haastte zou ik hem misschien nog kunnen halen. Hij hielp me met mijn bagage, en liet de bus stoppen toen deze net weg wou rijden. Ik had zelfs geen tijd om hem te bedanken voordat we weggevoerd werden.

Het station aan het eindpunt lag in het donker en was gesloten, en terwijl de andere buspassagiers zich snel verspreidden in het nachtelijk duister, vertrok de lege bus naar waar hij ook naar toe ging, en liet mij achter met drie kleine kinderen, vier grote en twee kleine koffers op een trottoir ergens in San Francisco.

Ik begon bijna tekenen van paniek te vertonen toen een bewaker het busstation uitkwam, die de deur achter zich

afsloot. Ik vroeg hem of ik misschien ergens om een taxi kon telefoneren, of dat hij misschien een hotel in de buurt wist. Gelukkig kende hij een klein proper hotel, ongeveer zes blokken verderop, en hij bood aan om een wagentje uit het gebouw te halen om mijn bagage naar het hotel te vervoeren. Tegen vier uur, toen de kinderen in bed lagen, viel ik uitgeput in slaap.

De volgende twee dagen brachten we relaxend door — voor zover ik me kon ontspannen onder de gegeven omstandigheden. We aten in een restaurant dat vlakbij was, en ik bracht veel tijd door in een klein parkje dat twee blokken van het hotel lag. De kinderen renden en speelden geheel zonder zorgen. Ik was dankbaar dat zij te jong waren om de situatie waarin wij ons bevonden te begrijpen. We hadden twee jaar in Hawaï gewoond bij mijn man, hun vader, die aankomend dominee was in een kleine kerk. Maar de kinderen waren blootgesteld geweest aan zo'n voortdurende lichamelijke mishandeling — omdat hun vader geloofde dat „bloedige striemen het kwaad uitzuiveren” (Spreuken 20:30) —, dat ik het gewoon niet meer kon verdragen. Toen hun straffen verergerden, besepte ik dat mijn taak als moeder onder meer be-

stond uit het beschermen van mijn kinderen tegen zo'n behandeling. Nadat ik er veel over nagedacht en gebeden had, wist ik dat ik geen keus had dan hem te verlaten, en ergens anders een nieuw en beter leven voor de kinderen op te bouwen. Mijn eigen ouders woonden ergens in het Midden-Westen, maar ik kon onmogelijk naar huis gaan. Het was niet alleen een geldkwestie, maar mijn vader had kort daarvoor een zware beroerte gehad, en was absoluut niet in staat om kleine kinderen om zich heen te hebben. Ik kende niemand in of vlakbij het gebied rond de Baai, en had me nog nooit zo alleen gevoeld. Alleen het feit, dat de kinderen me nodig hadden, hield me op de been.

Op de derde dag, wist ik dat er een besluit genomen moest worden. Ik wist niet welk gedeelte van de stad het meest geschikt zou zijn om in te wonen, ik wist niet wat ik met de kinderen moest doen terwijl ik werkte. Ik kon zeker niet zomaar een naam uit een advertentie in de krant halen, en met een gerust gemoed de kleintjes daar achter laten. Ik wist alleen dat als we nog veel langer in het hotel zouden blijven, mijn geld op zou raken, en dan zouden de problemen nog veel erger zijn.

Ik telefoneerde met drie verschillende predikanten van de kerk waar ik bij aangesloten was geweest, en verzekerde elk van hen dat ik niet om geld vroeg, alleen om raad. Iedere man stelde me dezelfde vraag: „Bent u een lid van onze kerk?” Ik antwoordde eerlijkheidshalve dat ik op dat ogenblik zo verbitterd en in de war was, dat ik niet zeker was bij welke kerk ik hoorde, als ik al bij een kerk hoorde. En elk van hen gaf me hetzelfde antwoord; ze konden me niet helpen omdat ze al te veel eigen mensen hadden die geholpen moesten worden. Ik raakte nog meer verbitterd, en ik vroeg me af waar ik bijstand zou kunnen krijgen.

Toen ik uit Hawaïi vertrok, werden we uitgezwaaid door een paar vrienden. Een van hen was toevallig een inactieve mor-

moon, en toen hij me gedag zei voegde hij daaraan toe, „Als je ooit in moeilijkheden komt, en hulp nodig hebt, moet je mijn kerk bellen. Zij zullen je wel helpen.”

Ik wist absoluut niets van de mormonen behalve dat ze een mooi Tabernakelkoor hadden. Ik vond het geen prettig idee dat ik om hulp zou moeten bedelen, vooral niet hulp van de een of andere vreemde kerk, die ik zelfs nog nooit eerder bezocht had, maar ik was wanhopig, en het leek alsof ik geen andere keus had. Toen ik in het telefoonboek zocht vond ik een eindeloze reeks nummers van mormoonse kerken en instanties, en ik nam datgene dat een zendelingenhuis genoemd werd. Ik dacht dat een zendelingenhuis meer tot medelijden geneigd zou zijn. Een jonge zending beantwoordde de telefoon, en ik vertelde hem ongeveer hetzelfde als wat ik aan de drie predikanten verteld had; dat ik geen geld nodig had, maar dat ik wanhopig verlangde naar raad. Hij antwoordde dat hij hier pas was en dat hijzelf mij niet kon helpen, maar als ik hem mijn naam en telefoonnummer zou geven, zou hij iemand anders mij terug laten bellen. Ik hing op, zo'n beetje verwachting dat ik nooit meer iets van ze zou horen.

Tot mijn verbazing werd ik binnen tien minuten opgebeld door een hele lieve vrouw, die naar mijn verhaal luisterde en het er mee eens was dat ik wel wat hulp kon gebruiken. Zij stelde me voor dat ik al mijn bagage bij elkaar zou pakken, een taxi zou bellen, en haar dan over een minuut of dertig zou ontmoeten bij het Berkeley busstation. Ze beschreef hoe haar auto er uitzag en wat ze aan zou hebben, en voegde er aan toe: „Tussen twee haakjes, bent u een lid van de Kerk?”

„Daar hebben we het weer”, dacht ik cynisch, maar door de telefoon zei ik simpelweg, „Nee, dat ben ik niet”.

„Het geeft niet”, antwoordde ze, „Ik vroeg het me alleen maar af. Tot over een half uur!”

Ik pakte snel al mijn spullen in, knapte de kinderen op, liet me uitschrijven bij het hotel, en ging op weg naar Berkeley. Ik was verbaasd en een beetje achterdochtig over de bereidheid van de vrouw om een volslagen vreemdeling zomaar te helpen, maar ik was aangeland op het punt waarop ik bereid was gebruik te maken van elk aanbod.

Het allereerste wat ze deed was ons onthalen op een lunch.

Ik vernam dat ze de vrouw was van een man, genaamd O. Leslie Stone, een lid van het eerste quorum van de zeventigers die toen daar ringpresident was. Ze bracht ons onder in een kosthuis, en beloofde om me een paar namen te geven van mogelijke babysitters. Dit deed ze allemaal, ondanks het feit dat ik tegenover haar mijn bitterheid ten opzichte van kerken van welke soort ook sterk benadrukte, en mijn voornemen om daar niets aan te veranderen. Ik kon er niet over uit!

Het leek haar niets te kunnen schelen dat ik me zo verzette, en evenmin probeerde ze me te bekeren of te veroordelen. Het leek zelfs wel alsof ik haar een plezier deed door haar hulp te aanvaarden. Een vers uit de bijbel bleef maar door mijn hoofd spelen:

„Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander” (Joh. 13:35).

In de daarop volgende dagen kwam zuster Stone iedere dag langs. Ze hielp me inderdaad aan een babysit, een vrouw van haar kerk. Ook hielp ze me om een klein gemeubileerd appartement te vinden, en gaf ze me de naam van een man die me kon helpen aan een tijdelijke baan. Toch preekte ze niet tegen me. Dat verbaasde me, en die ene tekst bleef maar door mijn gedachten gaan, „Indien gij liefde hebt onder elkaar.”

In het appartement dat ik huurde, vond ik een klein mormoons boekje getiteld Artikelen des Geloofs, door James E. Talmage. Ik ben er nooit achtergekomen of zuster Stone het er stiekum neer gelegd

had, of dat het achtergelaten was door de vorige huurder. Maar in ieder geval, ik begon er 's avonds in te lezen als de kinderen in bed lagen, niet omdat het me zo interesseerde, maar omdat ik niets anders te doen had.

Gedurende die eerste paar weken ging er geen zaterdag voorbij waarop zuster Stone niet langs kwam en vroeg of we 's zondags met haar naar de kerk zouden willen gaan. Ik weigerde beleefd, en ze drong niet verder aan, maar toch vroeg ze het regelmatig. Tegelijkertijd raakte ik meer en meer verdiept in het boek. Van sommige dingen waarvan ik in het boek las had ik nog nooit gehoord, alhoewel ik de bijbel gedurende het grootste deel van mijn leven trouw bestudeerd had. Over het meeste van wat ik las verbaasde ik me of was het er gewoon niet mee eens, dus als ik zulke punten tegen kwam, maakte ik er een notitie van.

Toen zuster Stone op een zaterdag langs kwam, weigerde ik nog steeds om met haar mee naar de kerk te gaan, maar ik vertelde haar wel dat ik er een paar vragen over had, en dat, als zij een predikant langs zou sturen, ik ze graag met hem zou willen bepraten. Een paar dagen later werd ik bezocht door een man genaamd Marvin Turner en zijn vrouw, die me vertelden dat ze ringzendingen waren, en dat ze gekomen waren om mijn vragen te beantwoorden. Bijna uitdagend haalde ik mijn opgeschreven vragen tevoorschijn, bij elkaar zeven pagina's, en vertelde hun dat als ze mijn vragen konden beantwoorden ik zou luisteren naar alles wat ze me maar wilden leren. Broeder Turners antwoord was dat hij niet alle antwoorden kende, maar hij wist dat hij me logische redelijke antwoorden zou kunnen geven dóór de kerk. Door het geduld en de bezorgdheid van de Turners, bereikte ik tenslotte het punt waarop ik bereid was om te bidden of de dingen die zij mij leerden waar waren. Ik stemde er in toe om met hen naar de kerk te gaan. Enige tijd later werd ik gedoopt. Toen ik echter naar Zuid-Wordt vervolgd op blz. 27.

Ik heb een vraag . . .

Vragen van algemeen evangeliebelang worden beantwoord als een leidraad, maar mogen niet beschouwd worden als officiële verklaringen t.a.v. het Kerkelijk beleid.

Broeder H. Dean Garrett, Directeur van het Holbrook LDS Institute of Religion, Holbrook, Arizona

Moet ik iemand een ondersteunende stem verlenen voor een ambt in de kerk, als ik denk, om de een of andere reden, dat hij geen goede leider zou zijn? Wat gebeurt er als ik hem niet ondersteun?

In een openbaring gegeven aan Joseph Smith, Oliver Cowdery en John Whitmer in juli 1830, gaf de Heer ons de volgende richtlijnen: „En alle dingen in de kerk moeten met algemene instemming worden gedaan, door veel bidden en geloof, want gij zult alle dingen door geloof ontvangen.” (LV 26:2.)

In een voorafgaande openbaring over het Kerkbestuur en de organisatie, gegeven in april 1830, wees de Heer erop dat „Niemand tot enig ambt in deze kerk dient te worden aangesteld, waar een op de juiste wijze georganiseerde vertakking der kerk bestaat, zonder de stem van die gemeente.” (LV 20:65.)

Broeder Joseph Fielding Smith verklaarde de gevolgtrekkingen van deze openbaringen door vast te stellen: „Geen enkele man kan in deze kerk de leiding hebben, in welke bevoegdheid dan ook, zonder de toestemming van de mensen. De Heer heeft ons de verantwoordelijkheid gegeven om door middel van een stem degenen te ondersteunen die geroepen worden om verschillende verantwoordelijke posities te bekleden. Geen enkele man kan, als de mensen tot het tegengestelde zouden beslissen, presidenten over wie van de Heiligen der Laatste Dagen in deze kerk dan ook, en toch is het niet het recht van de mensen om te benoemen, of te kiezen, want dat is het recht van het priesterschap.” (*Doctrines of Salvation*, Bookcraft, 1956, 3:123.)

Ouderling Joseph Fielding Smith wees erop dat iemand erg voorzichtig moet zijn met het uitbrengen van een negatieve stem, dat zo'n stem nooit gebaseerd zou moeten worden op persoonlijke redenen. „Ik heb geen enkel recht om mijn hand op te steken tegen een man die benoemd wordt voor welk ambt dan ook in deze kerk, alleen maar omdat ik hem misschien niet mag, of omdat ik wat onenigheid met hem gehad heb, of persoonlijke gevoelens tegen hem heb. Dit mag alleen op grond van het feit, dat hij schuldig is aan een overtreding, van het schenden van de wetten van de kerk hetgeen hem

ongeschikt zou maken voor het bekleden van het ambt waarvoor hij geroepen is,” stelt hij vast. (*Doctrines of Salvation*, 3:124.)

Maar ook al houden we dit echter in gedachten, de Heer heeft ons toch ieder persoonlijk het recht en de plicht gegeven om overeenkomstig ons geweten te stemmen. Als wij een negatieve stem uitbrengen, zullen we verantwoording moeten afleggen en de presiderende ambtenaar onder vier ogen moeten uitleggen wat de reden hier voor is. Deze gang van zaken helpt de presiderende ambtenaar om te weten te komen of het bezwaar geldig is en of de persoon die geroepen is, wel waardig genoeg is om te dienen. Als de reden niet geldig is, zal de geroepen persoon het ambt bekleden. Wij moeten onthouden dat het onder normale omstandigheden de Heer is die de roeping van een persoon om in de kerk te dienen inspireert, de presiderende ambtenaar handelt alleen maar als vertegenwoordiger van onze hemelse Vader, als hij een persoon roept. Derhalve, voordat iemand besluit om een stem tegen uit te brengen, zou er eerst zorgvuldig over nagedacht en gebeden moeten worden. Het is echter het recht van elk lid om, door inspiratie en openbaring, voor zichzelf te weten of de handelingen van de presiderend ambtenaar in overeenkomst zijn met de plannen en raad van de Here. Ieder lid kan die zekerheid verkrijgen. Het kan voorkomen dat iemand twijfels zou hebben over de bekwaamheid of geschiktheid van iemand die geroepen wordt om een bepaald ambt in de kerk te bekleden. Een broeder uit mijn kennissenkring heeft eens met betrekking tot dit een wijze les geleerd. Jaren geleden, toen hij het hoofd was van de lerarenopleiding in de wijk, had hij er moeite mee om een bepaalde wijkleraar te motiveren zijn plichten na te komen. Hij achtte het nodig om voor een half jaar de taak van het onderwijzen van deze leraar over te nemen. Op een avond moest mijn vriend in de avondmaalsvergadering deze man

ondersteunen om een lid van de bisschop te worden. Hij voerde een innerlijke strijd over de vraag of hij een man moest ondersteunen die zijn plichten als wijkleraar niet vervuld had, en waarvan hij het idee had dat hij niet de juiste capaciteiten bezat die nodig waren om een goed lid van de bisschop te zijn. Met tegenzin bracht hij tenslotte een positieve stem uit. In de daarop volgende maanden bekleedde de luie wijkleraar zijn ambt in de bisschop, en het werk van de Heer ging met forse schreden vooruit. Hij diende als een lid van de bisschop met goed gevolg, en later als een bisschop, hogeraadslid, en tenslotte als raadgever in een ringpresidium. Het ondersteunen van iemand is een heilige verantwoordelijkheid, die de leden van de kerk de mogelijkheid geeft om in het openbaar hun steun aan degene die geroepen wordt om een ambt te bekleden kenbaar te maken. Het is zoals President Harol B. Lee vaststelde: „Wanneer je een positieve stem uitbrengt, sluit je een plechtig verbond met de Heer waarin je belooft dat je bijstand zult verlenen, dat wil zeggen, dat je, zonder twijfel of voorbehoud, je volledige trouw en steun zult geven aan de ambtenaar voor wie je stemt.” (*Conference Reports*, april 1970, pp. 103.)

Dit laadt verantwoording op onze schouders.

Het in praktijk brengen van deze wet van eenstemmigheid, geeft ons als leden van de kerk de gelegenheid om de waarde van onze positie te bepalen en om onze gedachten en verbintenissen in overeenstemming met die van onze hemelse Vader te brengen. President Charles W. Penrose zette dit heel mooi op de volgende manier uiteen: „In de organisatie van de kerk werd het door de Almachtige zó ontworpen, dat de stem van het volk zou reageren overeenkomstig de stem van de Heer. Het is de stem van de Heer en de stem van het volk samen, die alle dingen in deze kerk bekrachtigt.” (*Journal of Discourses*, 21:45.)

Vanaf het moment dat we het avondeten achter onze kiezen hebben totdat zelfs de ouders naar bed zijn, is de gezinsavond bij ons thuis betoverend — het hoogtepunt van de week. Waarom? Omdat wij in plaats van alleen maar het handboek te gebruiken deze maandagavond als het middelpunt van onze gezinsactiviteiten beschouwen en gebruiken. Het allereerste gedeelte van onze gezinsavond bestaat uit de gezins-raad. We gaan met z'n allen om de tafel zitten, met vader

aan het hoofd, en we bepraten gezinszaken. Zelfs met onze allerkleinsten is dit een erge serieuze en produktieve vergadering: het is op dit tijdstip, dat we de dingen vertellen die van belang voor het gezin zijn, en bespreken en complimenteren we de vorderingen die de kinderen gemaakt hebben gedurende de week. Tijdens deze gezinsraad bespreken we ook de plannen van het gezin, van punten op de lange duur, zoals de reis die we over een paar maanden willen gaan maken,

Deelname

*de sleutel tot het succes
van onze gezinsavonden*

Door Glen W. Harper

tot dingen die op korte termijn belangrijk zijn, zoals huishoudelijke karweitjes, en een picknick op zaterdag.

Het tweede gedeelte van de gezinsavond bestaat uit de les zelf. We komen allemaal samen, zelfs de kleintjes, en zingen en bidden, en krijgen een les waar al de kinderen (die er maar enigszins toe in staat zijn) een aandeel in hebben.

En het derde gedeelte van onze gezinsavond begint wanneer de kinderen naar bed zijn. Dan nemen mijn vrouw en ik nog een uurtje of langer, voordat we ons te rusten leggen, om te lezen, brieven te schrijven, te praten, om wat aan onze genealogie te doen, en om familie problemen en plannen te bepraten waar de kinderen nog te jong voor zijn, met andere woorden — tijd voor de volwassenen.

Dit programma in drie gedeelten stelt ons in staat de kinderen te betrekken in de gezins-aangelegenheden en beslissingen waar ze al over mee kunnen praten; het geeft de kinderen een kans om de les te geven, verfrissingen rond te dienen, het zingen te leiden, en zo voort; en vervolgens blijft er nog tijd over voor de volwassenen om te praten en iets te doen, waarvan mijn vrouw en ik vinden dat we dat even hard nodig hebben als onze kinderen hun gedeelte van hun programma. En als de kinderen wat ouder worden, kunnen wij ons voorstellen dat er een tijd zal komen dat ze, als ze wat rijper zijn, ook deel kunnen nemen aan het volwassen gedeelte van de avond.

Net zoals ieder ander hebben wij ook problemen gehad met draaierige beweeglijke kinderen tijdens goede maar lange lessen. Maar die voortdurende beweeglijkheid komt alleen voort uit hun wens om bezig te zijn. Dus maakten we een kaart die iedere week om wordt gedraaid, met daarop zes opdrachten die te maken hebben met de gezinsavond: de openingslofzang, het openingsgebed, de les, het slotgebed, verfrissingen, en een spelletje of activiteit. Zodra er meer kinderen oud genoeg worden om actief

mee te doen, zullen er meer opdrachten aan de kaart toegevoegd worden, zodat iedereen een belangrijke taak te vervullen heeft.

In onze huiskamer hebben we een speciaal „toneel-plekje”. Wie daar staat — om les te geven, te bidden, of te dirigeren — is het middelpunt van de belangstelling. De kinderen vinden het heerlijk om daar te staan, en omdat het staan daar zo belangrijk is, bereiden ze hetgeen ze willen gaan doen zorgvuldig voor, omdat ze hun opdracht goed willen volbrengen. Ons hele gezin houdt van verrassingen, dus worden de lessen, de verfrissingen, etc, in het geheim voorbereid.

De openingslofzang is vaak een lied dat een kind net geleerd heeft in het jeugdwerk of de junior-zondagsschool, dus zingen we het meerdere keren, tot iedereen het kent. En zelfs de allerkleinsten vinden het heerlijk om mee te zingen.

Wij gebruiken het handboek bij de voorbereidingen van onze lessen, omdat de ideeën die daarin staan zo waardevol zijn. Maar we lezen nooit voor uit het boek. In plaats daarvan begint de voorbereiding voor een les, zodra de voorgaande les gegeven is. We beginnen met de kinderen een les te laten geven als ze rond de twee jaar zijn, alhoewel dit natuurlijk verschilt bij de diverse kinderen. In het begin moeten mammië en pappië heel veel helpen, maar tegen de tijd dat de kinderen vier jaar zijn, zijn ze in staat de meeste lessen alleen te geven. Natuurlijk, op de leeftijd van vier — en twee — kunnen de kinderen nog niet lezen. Dus lezen wij als ouders de les eerst zorgvuldig door, om te bekijken welke begrippen de kinderen waarschijnlijk zullen kunnen begrijpen. Wij hebben geleerd om voorzichtig te zijn en hun mogelijkheden niet te onderschatten, ze kunnen vaak meer begrijpen dan waar wij ze toe in staat achten.

Dan vertellen wij alle verhalen aan het kind dat de opdracht heeft om de les te geven. Als het kind door de andere kinderen geholpen zou willen worden

met iets, bespreekt het dit met ons; als wij onze toestemming geven, worden er opdrachten voor gemaakt. Dan helpen wij de kinderen om de hulpmiddelen die ze bij de les gebruiken kunnen bij elkaar te krijgen.

We gebruiken simpele plaatjes-taal om de hoofdlijnen van de les voor ze aan te geven. Ze gebruiken die als geheugensteuntjes als ze de les brengen. Een vraagteken (?) bijvoorbeeld betekent dat ze een van te voren ingestudeerde vraag moeten stellen. Een kleine tekening van een open boek betekent dat ze een verhaal moeten vertellen. Deze tekens kunnen ingewikkelder worden als het kind ouder wordt. Uit de aard der zaak neemt dit erg veel tijd in beslag gedurende de week, hetgeen niet gaat zitten in lange tijd achter elkaar, maar in om ze eraan te herinneren en besprekingen van vijftien minuten met de diverse kinderen. Maar juist deze voorbereidingen zijn er gedeeltelijk de oorzaak van dat de kinderen zo opgewonden zijn over de gezinsavond. Maandagavond komt nooit onverwacht, ze hebben er de hele week hard voor gewerkt om klaar te komen!

En het is verbazingwekkend, maar we hoeven maar twee of drie keer een verhaal door te werken voordat het kind het kan onthouden, tenminste de kern ervan. We waren er niet op voorbereid dat onze kinderen zo snel zouden kunnen leren. We moeten er wel even aan wennen; maar wanneer we onze kinderen toestaan en helpen om hun verstand op deze manier te ontwikkelen, is het verbazing wekkend hoeveel vertrouwen ze krijgen, en hoe snel ze andere mogelijkheden om te leren gaan zoeken. We hebben geleerd dat het beter is als mammi en pappie niet meteen gaan voorzeggen, als het kind daar alleen staat voor het gezin met alleen een lesschema in de hand. Als degene die de les geeft vergeet wat een bepaald symbool betekent, moedigen we hem gewoon aan om er over na te denken totdat hij of zij het zich weer herinnert. We hebben bemerkt dat als we

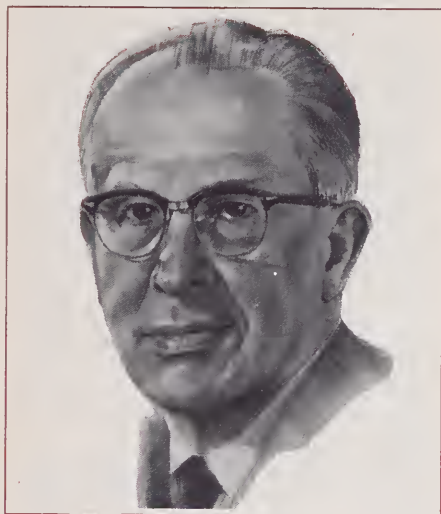
te snel in willen springen met geheugensteuntjes en wenken, de kinderen die hulp beginnen te verwachten, en er zelfs om gaan vragen wanneer ze het niet echt nodig hebben. Maar wanneer ze er aan gewend raken dat ze op zichzelf moeten vertrouwen, ontdekken ze dat ze ook werkelijk het vermogen hebben om dingen alleen klaar te spelen.

Dit is, denk ik, de sleutel tot het succes van onze gezinsavonden met kleine kinderen. We geven zo min mogelijk hulp, maar we bieden zo veel hulp als nodig is. We geloven dat de werkwijze, en niet het resultaat, het belangrijkste is, dus wat geeft het als een kind niet zo bedreven les geeft als de lessen in de zondagsschool? Dat het kind ervaring krijgt in het voorbereiden en het geven van een les is echt belangrijk. En dan komt de verrassing: het duurt niet lang voordat deze lessen — en lofzangen, en verfrissingen, en gebeden en spelletjes — net zo rijp en volwassen zijn als die gegeven door veel oudere mensen.

Dat is het magische van onze gezinsavonden: dat de kinderen er aan deel kunnen nemen, en doordat ze dat doen, iedere minuut ervan genieten.

En mijn vrouw en ik houden geen gezinsavond alléén maar voor de kleintjes, hetgeen misschien wel even belangrijk is. Wij hebben ook onze behoeften, die alleen vervuld kunnen worden door een goede gezinsavond. En op deze manier zorgen onze gezinsavonden die uit drie delen bestaan, ervoor dat de maandagavond voor ieder van ons betoverend werkt!

Ontvang alle dingen met dankbaarheid

Door president Ezra Taft Benson
President van de Raad der Twaalven

Ik herinner mij een passage uit de Leer en Verbonden, die ik zal gebruiken als het onderwerp van mijn toespraak. „En hij, die alle dingen met dankbaarheid ontvangt, zal worden verheerlijkt, en de dingen der aarde zullen hem worden toegevoegd, zelfs honderdvoudig, ja, en meer dan dit.” (LV 78:19.) Ik weet niet of ik die passage al eens eerder heb horen citeren, het is een prachtige passage. In de negenenvijftigste afdeling van de Leer en Verbonden, vinden we een belangrijke uiteenzetting: „Gij moet de Here, uw God, in alles danken. Gij moet de Here, uw God, een

offer in gerechtigheid brengen, namelijk het offer van een gebroken hart en een verslagen geest.” (LV 58:7-8.)

En dan vervolgt de Here over de Sabbatdag:

„En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan, en uw sacramenten opofferen.” (LV 59:9.)

En dan, terwijl Hij die uiteenzetting over de Sabbatdag beëindigt, zegt Hij:

„En voor zoverre gij dit doet met dankzegging, met een blijmoedig hart en gelaat, en niet met veel gelach — want dit is zonde — doch met een vreugdevol hart en een blijmoedig gezicht — Voorwaar zeg Ik: Voor zoverre gij dit doet, is de volheid der aarde de uwe, de beesten des velds en de vogelen der lucht, en hetgeen in de bomen klimt en op de aarde loopt; Ja, en het kruid en het goede, dat de aarde voortbrengt, hetzij voor voedsel, of voor kleding of voor huizen, of voor schuren, of voor boomgaarden, of voor tuinen, of voor wijngaarden;

Ja, alles wat in zijn jaargetijde uit de aarde voortkomt, is voor het welzijn en gebruik van de mens geschapen, om zowel het oog te behagen als het hart te verblijden;

Ja, voor voedsel en kleding, voor smaak en reuk, om het lichaam te versterken en de ziel te verkwikken.

En het behaagt God, dat Hij de mens dit alles heeft gegeven; want het werd geschapen met het oogmerk om met oordeel te worden gebruikt, niet overmatig, noch mogen ze onrechtmatig worden verkregen.”

En dan deze waarschuwing: „En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door Zijn hand niet in alles te erkennen en Zijn geboden niet te gehoorzamen”. (LV 59:15-21.)

De profeet Joseph Smith schijnt eens gezegd te hebben, dat een van de grootste zonden waaraan de heiligen der laatste dagen zich schuldig zouden kunnen maken de zonde van ondankbaarheid is. Ik

neem aan dat de meesten van ons niet aan ondankbaarheid gedacht hebben als aan een ernstige zonde. We hebben de neiging om in onze gebeden — in onze pleidooien met de Here — om nog meer zegeningen te vragen. Soms heb ik het gevoel dat wij meer van onze gebeden moeten gebruiken voor het tot uiting brengen van onze dankbaarheid en voor het zeggen van dank voor de zegeningen die we al ontvangen hebben. Natuurlijk hebben we de dagelijkse zegeningen van de Here nodig. Maar als wij zondigen in onze manier van bidden, is dat denk ik omdat wij te weinig uitdrukking geven aan onze dank voor de dagelijkse zegeningen.

President Brigham Young uitte bijna dezelfde waarschuwing als de profeet zijn. Ik geloof niet dat dit komt omdat we minder dankbaar zijn dan andere mensen — maar omdat wij zoveel meer hebben om dankbaar voor te zijn.

Joseph — dat voor heiligen der laatste dagen dit een van onze grote zonden zou Wij, als heiligen der laatste dagen, nemen deze vele zegeningen als vanzelfsprekend aan. Ik veronderstel dat we het niets bijzonders vinden.

Aan het eind van de Tweede Wereldoorlog zat ik in mijn kantoor in Salt Lake en ontving een telefoontje van een man uit New York, een multi-miljonair, die dertig miljoen dollar verdiend had tegen de tijd dat hij dertig jaar was. Een zoon van hem zat in een militair kamp even buiten Salt Lake City. Deze jongen had in de verwachting geleefd zich te moeten inschepen om overzee te gaan, net zo als vele anderen. Toen was de oorlog voorbij, en de jongens werden in dat overvolle kamp gestopt, als sardines in een blikje. De jongen was erg ontmoedigd en zijn vader maakte zich zorgen om hem. Dus belde hij mij op, en zei: „Zou u hem alstublieft willen opbellen en proberen om hem een beetje op te vrolijken?” Ik zei, „Natuurlijk, dat zal ik graag doen.” Ik belde hem op en zei: „Zou je het leuk vinden om bij mij op kantoor te komen voor een praatje?” En hij zei,

„Dat zou ik zeker leuk vinden.” Hij had een beetje oponthoud onderweg, en ik wou net naar huis vertrekken toen hij arriveerde.

Ik zei, „Hoe zou je het vinden om met me mee naar huis te gaan en bij ons te eten? Mijn vrouw weet niet dat je komt, maar je bent welkom.” Daarop antwoordde hij, „Ik zou niet weten wat ik vanavond liever zou doen.” Dus gingen we naar mijn huis, waar we gezamenlijk de maaltijd gebruikten, en waar we baden. Daarna verzamelden we ons rond de piano, en vermaakten ons met zingen. Nadat we een tijdje gebabbeld hadden bracht ik hem naar zijn bus. Een paar dagen later kreeg ik een brief van zijn vader, en weet u, het leek wel alsof ik die jongen zijn leven gered had. De vader haalde een brief aan van zijn zoon, waarin deze gezegd had, „Vader ik wist niet dat er mensen in deze wereld waren die op zo'n manier leven.” Ja, we nemen het allemaal maar als vanzelfsprekend aan.

Dit was een man die miljoenen dollars bezat, die voor zijn zoon alles kon kopen dat met geld gekocht kon worden, en hij zou het geld niet eens missen — en toch gebed en toewijding in huis, aan iets zo eenvoudigs had hij nooit aandacht besteed.

Wij moeten meer dankbaarheid betonen. Ik geloof dat er geen zuiver karakter bestaat zonder dankbaarheid. Een gevoel van dankzegging en dankbaarheid voor de zegeningen die wij ontvangen is een van de kenmerken van een echt sterk karakter. Zo'n geest moet er hangen in onze huizen, in onze dagelijkse contacten, in de kerk en overal. Dat kost niets. Het is zo gemakkelijk om een geest van waardering en dankbaarheid aan te kweken. En het is eveneens gemakkelijk om teleurgesteld in en jaloers op andere mensen te zijn.

Ik herinner me dat ik eens een lesje geleerd heb, op een avond in een kleine landelijke wijk in Idaho, toen ik op reis was voor de universiteit van Idaho. Ik

heb gedurende een periode van acht jaar door die prachtige staat gereisd. Ik ben in iedere stad en elk gehucht geweest. Het was helemaal niet ongewoon voor me om twee weken achter elkaar van huis te zijn. Als ik dan thuis kwam, nam ik een bad, trok een ander pak aan, en ging ik als ringambtenaar, er onmiddellijk weer van door naar een ringvergadering. Mijn vrouw zei altijd, „Nou, als je niet onderweg bent, ben je op een vergadering.” Toen dit op een keer weer gebeurde, ging een van mijn dochtertjes in de deuropening staan, wuifde naar me, en riep, „Kom nog eens terug pappie.”

Ik miste mijn gezin altijd erg, maar dit keer, ik was in Pocatello, Idaho, op een zondag moest ik aldoor maar aan mijn gezin denken, dat zo ver weg was; en dacht, „Misschien kan ik nog even overwippen naar Whitney, om de avondmaalsvergadering daar bij te wonen, en om de vriendschapsbanden die ik met enkele van die geweldige mensen daar heb weer eens wat aan te halen.” Dus reed ik er naar toe, en kwam aan op het moment dat de vergadering net zou beginnen en de bisschop de kerk binnen zou gaan. Hij vroeg me met hem naar binnen te gaan. Hij had de gewoonte om tien minuten voordat de vergadering zou beginnen op het podium te gaan zitten, zodat hij de mensen binnen kon zien komen. Zijn raadgevers stonden bij de deur. En ik zag al die mensen binnen komen terwijl ik daar zat. Er waren gezinnen met vader, moeder en kinderen, en ik kende ze bijna allemaal. Ik kende al de ouders, en kon daardoor hun kinderen herkennen. De vergadering begon, en een van de raadgevers had de leiding. Hij deed een beroep op mij om een paar woorden te zeggen. En terwijl ik daar zat, had ik zitten bedenken. „Zou het niet heerlijk zijn als je iedere zondag thuis zou kunnen zijn om samen met je gezin naar de kerk te kunnen gaan? Wat een zaligheid zou dat zijn.” Welnu hij leidde me in en zei, „Broeders en zusters, zou het niet geweldig zijn als we allemaal een baan

hadden als broeder Benson? Hij bereist voortdurend deze prachtige staat Idaho. Hij is altijd onderweg.” Ik dacht, „Ja, het is een levenswaarheid. De zegeningen van een ander lijken altijd mooier dan die van ons zelf.”

Ik hoop dat we gelukkig kunnen zijn op de plaats waar we nu zijn, dat we dankbaar zijn voor onze zegeningen — nu — hier, dat we de uitdaging die voor ons bestemd is, aanvaarden en er het beste van maken, en dat we niet jaloers zijn op anderen.

Moge onze hemelse Vader ons helpen om dankbaar te zijn. Iemand heeft eens gezegd dat een ondankbaar mens te vergelijken is met een varken dat appels staat te eten onder een boom, en dat nooit omhoog kijkt om te zien waar ze vandaan komen. Kijken wij wel eens op om te zien waar onze zegeningen vandaan komen?

Moge God ons helpen om dankbaar te zijn voor onze zegeningen, en om nooit de zonde van de ondankbaarheid te begaan.

„En hij, die alle dingen met dankbaarheid ontvangt, zal worden verheerlijkt, en de dingen der aarde zullen hem worden toegevoegd, zelfs honderdvoudig, ja, en meer dan dit.” (LV 78:19.)

**vriendelijke woorden
kosten weinig,
maar
bereiken veel.**

Pascal

Onderwijs in de kerk

In de gemeente Alkmaar wordt bijzonder actief gewerkt aan het verbeteren van het onderwijs in de kerk. Op de foto tonen broeder H. Dubbeld, zuster K. van der Werff en zuster W. van Seggern vol trots hun pas behaalde certificaat van deelneming aan de basiscursus. Het enthousiasme van deze leden heeft de anderen aangespoord óók deze cursus te volgen, die opnieuw van start gaat in april. De deelnemers staan al te trappelen van ongeduld!

zuster Tine Kleyweg

Simplified Accompaniments

Er is een nieuwe verkorte versie verkrijgbaar van Simplified Accompaniments (PB MU 0224). Dit boekje bevat vereenvoudigde arrangementen van ongeveer 110 liederen uit de Heilige Lofzangen; sommige zijn in een lagere toonsoort gezet, zodat zij gemakkelijker te zingen zijn. Deze vereen-

voudigde versie is niet bedoeld als vervanging van de Heilige Lofzangen, maar zal ongetwijfeld een waardevol hulpmiddel zijn voor de wat minder bedreven begeleider. De organist of pianist kan dit boekje gebruiken, terwijl het koor of de gemeente een- of meerstemmig uit de Heilige Lofzangen zingt. Het kan ook erg nuttig zijn voor het gezin, wanneer er thuis gezongen wordt.

De verkorte versie kan bij het distributiecentrum besteld worden voor f 3,25. De titels en teksten in het boekje zijn in het Engels, maar bij deze verkorte versie is een inhoudsopgave verkrijgbaar, die correspondeert met de Heilige Lofzangen.

Het boek van Mormon verschenen in het Indonesisch

Een van de eerste exemplaren van het Boek van Mormon in het Bahasa Indonesia, de officiële Indonesische taal, werd onlangs aan president Erra Taft Benson van de Raad der Twaalf overhandigd. Dit exemplaar werd aan president Benson overhandigd omdat hij op 15 november 1969 opdracht gaf tot de vertaling en publicatie van het Boek van Mormon in de Indonesische taal.

Dit is de tweede vertaling van het Boek van Mormon in de laatste anderhalf jaar in dat gedeelte van de wereld uitgebracht. Laat in de herfst van 1976 werd het boek uitgebracht in de Thaise taal voor de leden en de zendingen in Thailand, zodat het werk door kan gaan onder de 43 miljoen Thailanders. Van de Indonesische versie werd in Jakarta, de hoofdstad van Indonesië, een oplage van 5000 exemplaren gedrukt. Er zijn ongeveer 1300 leden in Indonesië, waaronder 134 die vorig jaar gedoopt werden.

Er is een district alsook acht georganiseerde gemeenten. President Hen-

drik Gout presideert over het zendingsgebied Indonesië Jakarta.

Momenteel zijn er 50 zendelingen in Indonesië werkzaam om het evangelie te brengen aan de 135 miljoen inwoners van het land. „Wij zijn zeer verheugd over het feit dat wij het Boek van Mormon nu in de officiële Indonesische taal hebben. Het is vertaald in de officiële taal omdat deze onderwezen wordt in de scholen in geheel Indonesië, ook al worden er vele andere dialecten gesproken,” zei broeder Jacob de Jager van het Eerste Quorum der Zeventig. Broeder de Jager is gebiedssupervisor voor dat gedeelte van de wereld. Broeder Budi Darmawan, translation supervisor, van het kerkelijk vertaalbureau in Bandoeng, Indonesië, heeft aan het project gewerkt met behulp van Amerikaanse zendelingen die het revisiewerk deden.

De getuigenis van een Vlaamse zuster

Hoe ik de kerk heb leren kennen... dat is een lang verhaal.

Toen mijn man was overleden was ik heel eenzaam en bedroefd, en op een zaterdagavond toen ik huiswaarts keerde, heeft iemand mij overvallen en mijn handtas afgenomen. Daardoor werd ik ziek en moest ik naar een Gasthuis waar ik drie weken moest verblijven. Daar mijn gezondheid niet goed beterde, zei de dokter dat ik twee maanden rust moest nemen. In dat rusthuis ben ik twee maanden geweest en heb er vele vriendinnen gemaakt. Omdat ik erg bedroefd was over het verlies van mijn man zei een vriendin mij dat ik veel moest bidden. Zij sprak over zendelingen die hier in België langs de deuren gaan om de mensen over het evangelie te vertellen. Deze zendelingen waren afkom-

stig uit Amerika en bleven twee jaar lang in België.

Mijn vriendin schreef een gebed voor mij op en zei dat ik dat iedere dag moest lezen. Dat deed ik. Er kwam in mij een verlangen op de zendelingen eens te ontmoeten. Dat verlangen werd beantwoord. Mijn vriendin en ik spraken veel over de zendelingen. De tijd verstreek en zij ging naar huis. Ik moest nog een maand blijven.

Het was leeg bij ons, maar zij was mij niet vergeten en stuurde mij af en toe een kaartje of een brief. Zo bleven wij goede vriendinnen.

Ook voor mij werd het tijd om naar huis te gaan. Mijn vriendin telefoneerde dat ik eens voor een weekend moest komen. Ik ben er naar toe gegaan en die zondagavond kwamen de zendelingen bij haar thuis.

Zij hadden een film die handelde over waar wij vandaan komen, waarom wij hier zijn en waar wij naar toe gaan als ons leven hier op aarde ten einde is. Ik werd er diep door getroffen, want toen mijn man erg ziek was heeft hij eens gezegd dat hij zijn moeder zag, en dat hij met haar sprak. Zij zei hem: „Komt ge niet naar mij mijn jongen” Een week later was mijn man dood. Ik vertelde dit aan de zendelingen, en zij spraken met mij over de kerk in Antwerpen. Ik wilde het niet geloven, want ik kende de kerk daar niet en had er nooit van gehoord. Toch ben ik gaan zoeken en op een namiddag ben ik er naar toegegaan en heb aangebeld maar er was niemand. Zondags ben ik teruggegaan want ik wilde de kerk leren kennen. Ik nam mij voor heel stii op een stoel te gaan zitten en alles te bekijken en te beluisteren. Daar kwam echter niets van want aan de deur stonden een paar zendelingen en zij ontvingen mij heel vriendelijk. Een van hen zei: „Komt u zo heel alleen naar de kerk?”

Ik zei: „Ja, ik wil de kerk leren kennen.”

Ik ging naar binnen en was diep getroffen door het schoon gebed, de schone liederen die gezongen werden, de schone toespraken die ik hoorde, en de vriendschap onder de broeders en zusters. Ik voelde dat ik de ware kerk gevonden had.

Daarna zijn de zendelingenzusters bij mij thuis gekomen. Zij vertelden mij over de kerk en het ware evangelie, de doop en het Boek van Mormon. Daar heb ik veel in gelezen. Ik bad veel en kwam tot het besluit dat ik gedoopt wilde worden. Zes weken later werd ik gedoopt.

Dat is nu bijna drie jaar geleden en

ik ben nog altijd gelukkig in de kerk. Iedere week ga ik naar de lessen van de ZHV. Daar leer ik veel.

Ook doe ik iedere maand mijn huisbezoek. Wij bespreken de lessen van de ZHV, het evangelie en onze zorgen. Ook zeggen wij een schoon gebed, en daarna gaan wij blijmoedig naar huis.

Ik wil eindigen met onze hemelse Vader dank te zeggen omdat ik lid mag zijn van zijn ware kerk, en ik vraag hem of de Geest altijd bij mij mag blijven, en ik vele mensen over het ware evangelie mag vertellen. Dit is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus, amen.

Zuster Wouters Huijsmans.

Voor onze Aäronische priesterschapsdragers en jonge volwassenen

Vorig jaar werden er twee dagen lang speciale herdenkingsdiensten gehouden voor de tempel te Sint George, die op dat moment 100 jaar oud was. De vergaderingen werden bijgewoond door meer dan 4000 leden.

Deze vergaderingen waren bedoeld voor jongeren, jonge volwassenen, vaste tempelwerkers en ouders. President N. Eldon Tanner en president Marion G. Romney; president Ezra Taft Benson van de Raad der Twaalf; broeder Robert D. Hales, broeder Hartman Rector jr., en broeder Carlos E. Asay van het Eerste Quorum der Zeventig, en bisschop J. Richard Clarke, tweede raadgever in de presidentiële bisschop.

President Kimball zei: „Ik heb gehoord dat het aantal jonge mensen dat in onze tempels trouwt terugloopt. Dit is zeer verontrustend.

Ik hoop dat het aantal tempeldiensten en -huwelijken van jonge mensen weer toe mag nemen.

Worden zij op de juiste wijze onderwezen? Zoniet, laten wij er dan werk van maken en erop toezien dat onze kinderen juist onderwijs krijgen in ons gezin en in de verschillende programma's van de kerk. Plant het zaad vroegtijdig. Zij zijn zelfs niet te jong als ze nog baby zijn.

Wij leven in een slechte wereld. Het kwaad is overal om ons heen.

Er wordt veel gezondigd. Wij leven midden tussen de mensen, en zijn soms genoodzaakt met hen mee te doen. Wij dienen het zuurdeeg te zijn! Wij zouden pas werkelijk opvallen wanneer alle heiligen der laatste dagen het Woord van Wijsheid in acht zouden nemen, wanneer alle heiligen der laatste dagen de geboden der Heren zouden onderhouden en wanneer wij allen tempelwerk zouden doen. Dat zou een verbijsterend effect op de wereld hebben.

Zendingen aan het werk in het „Giethoorn van het zuiden“

Venetië, Italië - Vele eeuwen lang is deze unieke, romantische stad beroemd geweest om zijn kanalen, bruggen en gondels, maar in het afgelopen jaar is er iets nieuws gekomen in Venetië - mormoonse zendingen en nieuwe bekeerlingen tot het evangelie. Op 17 december 1976 stuurde president John A. Grincer van het zendingsgebied Italië, Pavoda twee zendingen naar Venetië om fulltime het evangelie te gaan prediken onder de bewoners van de eilanden in de Adriatische Zee. Het eerste wat zij deden was exemplaren van het Boek van

Mormon in de drie grootste openbare en Universiteitsbibliotheken plaatsen, zodat de mensen die meer willen weten over de mormonen - van wie zij regelmatig iets horen op de televisie - antwoorden op hun vragen kunnen vinden alsook het adres van de dichtstbijzijnde gemeente.

Gewoonlijk trekken de zendingen door de stad, lopend over de „calle" of stenen trottoirs, die soms nog geen meter breed zijn. Nu en dan moeten zij echter het Grote Kanaal oversteken in gondels, en per bus en boot naar de eilanden gaan die niet met elkaar verbonden zijn door middel van bruggen.

Tempel te Samoa gepland

De vijfde nieuwe tempel over de afgelopen twee en een half jaar.

Het Eerste Presidium heeft konde gedaan van plannen omtrent de bouw van een tempel te Samoa. De tempel zal ter beschikking staan van de bijna 50.000 leden der kerk wonende op de eilanden Samoa, Tonga, Frans Polynesië (oftewel Tahiti) en Fiji, in de Stille Oceaan.

De tempel te Samoa zal de eenen-twintigste in werking zijnde tempel van de kerk worden. Het is sinds april 1975 de vijfde tempel waarvan de bouw door het Eerste Presidium aangekondigd wordt.

Het tijdstip waarop het breken van de grond zal plaatsvinden is vastgesteld op eind 1978, op het Amerikaanse eiland Samoa, waarna de bouw snel zal beginnen. De voltooiing en de inwijding van de tempel zullen in 1980 plaatsvinden. De kosten worden geraamd op anderhalf miljoen dollar.

Leden van de kerk moeten thans 4000 kilometer ver reizen om tempel-

werk te kunnen verrichten in Nieuw Zeeland. Wanneer de tempel te Samoa gereed gekomen is, zal die afstand bijna met de helft bekort worden voor de eilanden Tonga, Tahiti en Fiji, en dienovereenkomstig zal ook de prijs van het reizen en de tijd die het in beslag neemt kleiner worden. De hoge kosten van de lucht-reizen naar Nieuw Zeeland en Hawaii en de daaruit voortvloeiende moeilijkheden waar de leden van de kerk mee te kampen hebben waren enkele van de redenen die het Eerste Presidium aanvoerden voor de bouw van deze nieuwe tempel.

„De leden die deze eilanden bewonen getroosten zich veel hard werk om naar de tempel te kunnen gaan," zei ouderling John H. Groberg, lid van de Eerste Raad der Zeventig en overziener van het gebied dat Hawaii en de eilanden in de oceaan beslaat.

„De kosten van de lucht-reizen nemen een groot gedeelte van hun inkomsten in beslag. Soms kunnen grote families het niet permitteren om alle kinderen mee naar de tempel te nemen, en het

„Waar zijn de negen anderen?”

(Luk. 17:11-19.)

Op Zijn reis naar Jeruzalem trok Jezus dwars door Galilea en Samaria, overal de mensen de leer verkondigend. Op een dag naderde Hij de buitenwijken van een zeker dorp, en ontmoette daar tien mannen die melaats waren (mensen die aan lepra [melaatsheid] lijdten, een ziekte die de huid en het lichaam misvormt). Ze waren door hun familie en vrienden weggestuurd, omdat men vond dat ze „onrein” waren. De bevolking van het dorp beging de fout te denken dat lepra een erg besmettelijke ziekte was.

De mannen zagen de Heiland aan komen lopen, en riepen naar Hem: „Jezus, Meester, heb medelijden met ons!” Het deed Jezus pijn om te zien dat de mannen zo slecht behandeld waren omdat ze zo iets ergs mee moesten maken, en Hij wilde hen helpen.

„Gaat heen, toont u aan de priesters,” vertelde Hij hun. „En het

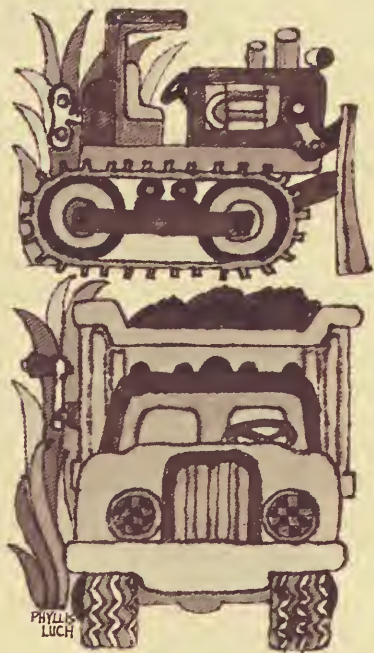
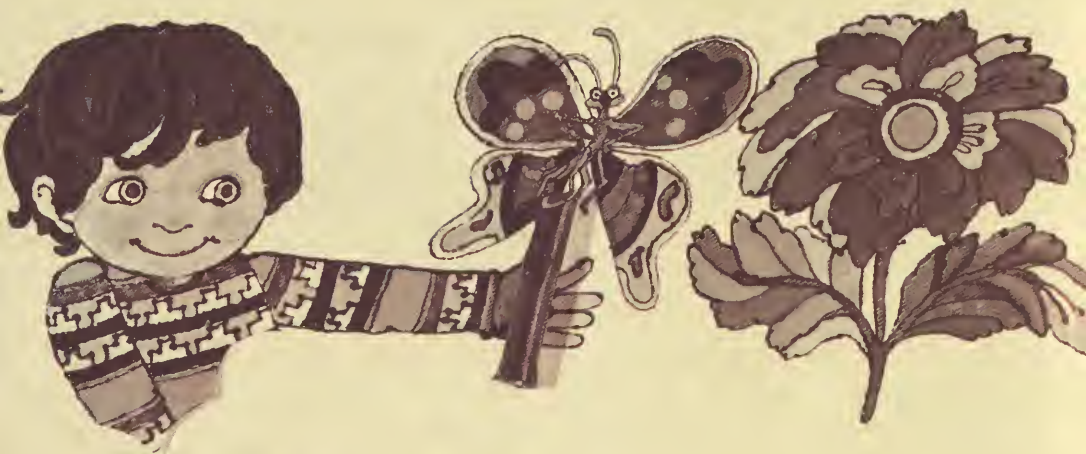
geschiedde, terwijl zij heengingen, dat zij gereinigd werden (of genezen).”

Toen een van de mannen, een Samaritaan, zag op welke wonderlijke wijze zijn lichaam genezen was, ging hij terug naar Jezus en loofde luidkeels de hemelse Vader voor zijn genezing. Toen knielde de man met gebogen hoofd neer aan de voeten van de Heiland, en bedankte Hem heel oprecht voor dit wonder.

Jezus vroeg aan de Samaritaan: „Zijn niet alle tien rein geworden? Waar zijn de negen anderen?” Jezus was erg bedroefd dat maar één van de tien mannen die genezen waren eraan gedacht had om de hemelse Vader te bedanken voor dit wonder. Maar in ieder geval was Hij wel blij dat de Samaritaan de zegening begrepen had en zijn dankbaarheid had betoond. Hij zei vriendelijk tegen hem: „Sta op, ga heen, uw geloof heeft u behouden.”

Ik en Houtje

Door Betty Lou Mell

Ik heb een speelgoedkist in mijn kamer. Daar bewaar ik mijn blokken en spelletjes in. In de hoek staat een doos vol stokjes. Ik hou van stokjes. Sommigen zijn glad, en anderen zijn ruw. Sommigen zijn lang, en sommigen kort. Met stokjes kun je goed graven, en je kunt ze zo lekker ver weg gooien.

Mijn fijnste stokje heette Houtje. Als we weg gingen nam ik Houtje mee. Hij was klein en ik bewaarde hem in mijn zak. Hij was glad en paste zo goed in mijn hand. 's Nachts legde ik hem onder mijn kussen. Hij was een goede vriend. Op een dag peuterde Houtje een gat in mijn zak, en mam was boos.

„Hoe komt dat gat in je zak,” vroeg ze.

„Dat is er zo in gegroeid,” zei ik. Ik wilde haar niet vertellen dat Houtje het gedaan had.

„Had je dat stokje weer in je zak?” Ik zei niets en stond maar naar mijn schoenveters te staren. Ze waren los.

„Jij en die stok,” riep mam uit.

„Waarom bewaar je dat ding toch?”

„Hij is mijn vriend, mam.”

Toen glimlachte mamma en zei dat het goed is om een vriend te hebben. Ik vind mamma erg lief en wil haar liever niet overstuur maken, dus moest ik even met Houtje praten. Ik zei hem dat hij geen gaten meer in mijn zakken mocht maken. Hij huilde niet of zo. Hij luisterde alleen maar. Toen kreeg ik medelijden met hem, dus gooide ik hem door de lucht. Houtje hield van vliegen. Er is een grasveldje naast ons huis. Ik zag een plant met mooie bloemen. Er zat een vlinder op. Ik hield Houtje erg stil, en de vlinder streek er op neer. Daarna ging hij op mijn hand zitten. Zijn pootjes voelden grappig aan. Toen de vlinder weggevlogen was groeven Houtje en ik samen de plant op. We namen haar mee naar huis en pootten haar naast de garage neer. Mam was blij toen ze zag hoe mooi die was.

„Het spijt me van dat gat in mijn zak mam, het is mijn schuld,” gaf ik toe.

Mam omhelsde me en streek met haar hand mijn haar door de war. Ik hou van mijn moeder!

Op een dag kwam mijn neefje Jeff bij mij spelen. We speelden onder de achter veranda. Jeff had een kleine vuilnisauto, en ik had een opwindbare tractor. Mamma gaf ons een lege havermout doos, en we maakten huizen en wegen. Ik wilde er nog een weg bij maken. Jeff gebruikte het schopje, dus haalde ik Houtje uit mijn zak en begon te graven. Houtje kon van die mooie wegen graven. Ik maakte de weg langer en langer, totdat ik op een stuk steen stuitte en KNAP! Ik raapte het stuk op dat afgebroken was en probeerde Houtje te maken, maar het had geen zin. Het huilen stond me nader dan het lachen, maar Jeff was erbij.

„Het is alleen maar een stom stokje,” zei Jeff. Ik legde de stukken onder het trapje van de veranda. en ging door met spelen. Toen Jeff naar huis gegaan was, kroop ik onder de veranda en pakte de stukken.

„Het spijt me, Houtje,” fluisterde ik. Hij zei niets terug. Ik legde hem in de havermout doos, en droeg hem naar het plekje waar we de plant in de grond gezet hadden, en groef een kuil. Toen legde ik Houtje in de kuil en gooide hem weer dicht. Het was een fijn stokje, en ik mis hem ontzettend.

Experimenteren

Door James E. Hyer

Bevestig een kaars stevig op de bodem van een bakblik of lange, ondiepe pan met een paar druppels was. Giet daarna water in het blik, en zet een lege pot over de kaars heen. Zorg ervoor dat de rand van de pot de

bodem van het blik niet raakt; leg er daartoe een paar geldstukken tussen. Binnen een minuut gaat de vlam uit, en schiet het water omhoog in de omgekeerde pot. Dit gebeurt omdat de brandende kaars de lucht in de pot

Als een astronaut die in een baan om de aarde zou vliegen, zou proberen om op een kopspijker te gaan zitten, zou de gewichtsloze spijker de gewichtsloze astronaut niet kunnen houden.

Experiment twee

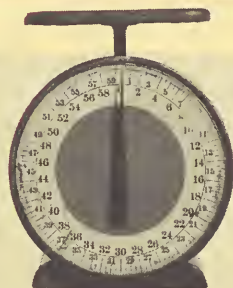
Hier is nog een experiment: zet een fles met een smalle hals ondersteboven in een bakblik dat gevuld is met water. Hou de fles met twee handen stevig vast, zodat de warmte van je handen de lucht binnen in de fles zal verhitten. Er zal wat lucht ontsnappen en je zult er een paar luchtballen uit zien komen. Daarna zal het water omhoog de fles in komen.

verhit, waardoor deze lucht uitzet. Als de zuurstof in de pot verbruikt is, gaat de kaars uit. De lucht koelt dan af, en verliest zijn warmte aan de pot en het water. De koude lucht trekt samen, tot er niets meer in de pot zit. De luchtdruk binnen de pot is dan lager dan daar buiten, waardoor de druk van buiten het water omhoog de pot instuwt. Omdat de lucht voor een vijfde gedeelte uit zuurstof bestaat, zijn veel mensen geneigd te denken dat er geen lucht meer in de pot zit en dat het water de plaats inneemt van de verbruikte zuurstof. In werkelijkheid hebben zich koolzuurgas en waterdamp gevormd, toen de zuurstof op was, deze gassen nemen dus de plaats in van het zuurstof.

Als de brandende kaars de lucht in de pot verhit, gaat het water in het blik dan borrelen?

Als je het zelfde experiment uitvoert met drie potten van verschillende grootte, zal er dan in elke pot evenveel water staan?

Wat heeft gewicht noch breedte, lengte noch omvang, maar kan toch heel precies opgemeten worden?

Het rijstveldje was niet groter dan de gewatteerde deken die Sok-tae op zijn bed had liggen, maar het was toch een erg belangrijk veldje. Sok-tae rolde zijn broekspijpen op en sloeg zijn mouwen om. Daarna, terwijl hij in de ene hand een bosje rijstplantjes hield, duwde hij ze met de andere een voor een door het water heen in de modder op de bodem. Het leek wel alsof Sok-tae op het ritme van een trom werkte, zo

gelijkmatig en snel waren zijn bewegingen. Opeens stopte hij met zijn werk en luisterde naar het geluid van een fluit. Hij stond rechtop, aandachtig de vallei op te nemen. „Een optocht, een optocht!” schreeuwde hij.

Hij rende het rijstveldje uit, de tuin

Sok-tae, een goede buurman

Door Anobel Armour

door, het met ronde keien bestraatte paadje over, langs de pereboom, en de straat op. Zijn handen en voeten zaten onder de modder, en het water dat van zijn lichaam afdroop vormde tekeningetjes op de ronde keien.

„Wacht op mij,” schreeuwde hij. En hij begon achter de kleurrijke stoet aan te huppelen.

Hij volgde de optocht de ene straat in, de andere uit. En pas toen het afgelopen was herinnerde de jongen zich het rijstveldje weer. Toen hij achter de optocht aan huppelde voelde hij zich niet moe, maar nu kreeg hij zijn voeten haast niet meer vooruit.

„Wat zal moeder wel niet zeggen,” zuchtte hij.

Moeder stond op de smalle veranda met Sok-tae's kleine zusje achter haar. „De tere worteltjes van de rijstplantjes zijn uitgedroogd in de zon. Ze zijn dood,” zei moeder streng, „en we zijn voor een groot gedeelte van ons voedsel afhankelijk van ons veldje.” Ze keek hem droevig aan en voegde er aan toe, „En ik rekende op jou, mijn zoon.”

Sok-tae wist dat hij egoïstisch was geweest, en een hoop schade had aangericht, en hij wist niet hoe hij het goed kon maken. Zijn moeder had het hem toevertrouwd en hij had haar teleurgesteld. Hij boog zijn hoofd en smeekte in stilte *Help me, hemelse Vader*.

Ze zaten met z'n drieën op de kleine veranda zonder iets te zeggen. Sok-tae kon het niet opbrengen om naar

het rijstveldje terug te lopen en de verdroogde rijstplantjes te zien. Toen de buurvrouw bij hun hek bleef staan keken ze alle drie op. Sok-tae hielp haar vaak in de tuin. Omdat zij zijn vriendin was, was hij in staat om tegen haar te glimlachen, maar zijn hart hilde.

„Ik zou graag willen dat jij mijn kleine rijstveldje beplante, Sok-tae,” riep ze. „De jongen die het vorig jaar heeft gedaan kan deze keer niet komen. Ik heb wat geld gespaard en ik zal je ervoor betalen,” beloofde ze. Sok-tae sprong vlug op en liep achter haar aan. Nu kan ik planten voor ons eigen veldje kopen, dacht hij. Dan hoeft moeder zich geen zorgen meer te maken.

Het rijstveldje van de vrouw was net zo klein als dat van hun.

Sok-tae nam de rijstplantjes mee naar het veldje, en stopte toen de plantjes een voor een met zijn rechterhand in de modder, door het water heen, in een ritmisch tempo. Eindelijk deed hij zijn hoofd omhoog, en stapte het kleine veldje uit. Een brede glimlach kwam op zijn gezicht toen hij zijn werk bekeek. Hij liep terug naar het huis van de buurvrouw en zei: „Ik heb de plantjes dicht bij elkaar gezet, maar er zijn er nog een heleboel over.”

„Jij mag ze houden, Sok-tae,” zei de buurvrouw. „De zon droogt de tere wortels snel uit, als ze niet geplant worden.” Hij dacht dat zijn hart een slag oversloeg, toen hij haar bedankte. Toen maakte ze een punt van een

zijden zakdoek los, en haalde er een paar kleine geldstukjes uit. „Hier is het geld dat ik je beloofd heb,” zei ze. „Ik kan niet én het geld én de planten aannemen,” zei Sok-tae aarzelend tegen de buurvrouw.

„Het geld heb ik je beloofd, en de planten zijn gewoon overgebleven,” hield ze vol en reikte hem nogmaals het geld aan.

Sok-tae boog zijn hoofd, toen hij zijn wangen voelde gaan gloeien. „Ik ben achter de optocht aangegaan, en toen zijn onze rijstplanten verdroogd in de zon,” stamelde hij. Hij deed zijn hoofd weer omhoog. „Ik wilde van het geld nieuwe planten gaan kopen, maar nu hoeft dat niet meer. Als ik nu ook nog geld aan zou nemen, zou het zijn alsof u mij twee keer betaalde.” Hij schudde zijn hoofd.

De vrouw glimlachte, en knoopte de munten weer in een punt van het zijden zakdoekje. Toen rimpelde zij haar neus. „Waar heb jij geleerd om

zo'n goede buurman te zijn?” vroeg ze.

Nu moest Sok-tae zo breed glimlachen, dat zijn mond uitgerekt aanvoelde. „Het jeugdwerk zegt, 'Hebt uw naasten lief'” legde hij uit. „Ik zou graag meer willen weten over wat zij jou vertellen in het jeugdwerk,” zei ze.

„Ik zal u een heleboel vertellen,” beloofde Sok-tae. Ze glimlachten naar elkaar. Toen raapte hij zijn rijstplanten bij elkaar en huppelde naar huis, terwijl hij opgewonden dacht, *Mijn vriendin gaat naar mij luisteren als ik haar vertel over onze kerk, en misschien heeft ze dan wel belangstelling, en wil ze de zendelingen laten komen om haar les te geven.* Sok-tae was zo gelukkig door alleen maar over deze buurvrouw na te denken, dat hij zeker wist dat zelfs als er een optocht door hun eigen rijstveldje trok, hij er niet achter aan zou gaan!

Een doolhof in de lucht

DOOR ROBERTA FAIRALL

Zaagsel van de tempel

Door Gertrude M. Richards

„Rosie,” riep mama. „Jij en Herman moeten papa zijn middagmaal gaan brengen.”

Wij hoefden geen tweede keer geroepen te worden, want dit was een boodschap die we met plezier deden. Mama schepte een groot bord vol met warm eten, bedekte het met een soepkom om het warm te houden, pakte het in een groot servet, en zette het in een mand. Toen gaf ze de mand

aan ons met de laatste instructies: „Draag het voorzichtig, blijf nergens spelen onderweg, en kom direct weer naar huis nadat papa gegeten heeft.” Ons huis, dat aan East Third South lag, was ongeveer tien blokken verwijderd van het Salt Lake Tempel blok, waar papa als steenhouwer werkte. Maar het leek niet zo'n eind voor ons als we onderweg praten over de lol die we zouden hebben

terwijl papa zou eten. Het was zo interessant om te kijken naar de grote granieten blokken die uit de steengroeven in het ravijn kwamen, en op door ossen voortgetrokken wagens naar binnen werden gebracht. De ossen stonden geduldig vliegen weg te slaan met hun staarten, terwijl de wagens uitgeladen werden. Nadat de ruwe blokken in stukken gehakt en gladgemaakt waren tot dat ze de vereiste vorm en maat hadden, werden ze gekanteld en net zoals dominostenen in rijen gezet, waardoor de scherpe kanten vooruitstaken als de tanden van een zaag.

We vonden het heerlijk om met onze blote voeten heen en weer te rennen op deze stenen domino's. Schoenen werden alleen zondags en naar school gedragen. Soms stonden we toe te kijken hoe vakbekwame arbeiders allerlei patronen in de stenen uithieuwen: de zon, de maan, de sterren. Elk van hen hield een klein ijzeren beiteltje in de linkerhand, en een hard houten hamertje in de rechter. Ze klopten zachtjes om er niet te veel steen van af te breken en op die manier de tekening te bederven.

Vandaag had papa een speciale ver-

rassing voor ons. Hij zei, „De mannen die de ronde trap maken (er was er een in iedere hoek van het gebouw), zeggen dat jullie zo ver omhoog mogen als mogelijk is. Maar je moet erg stil zijn, want dit is het huis van God.”

Ik pakte Hemans hand vast, en samen beklommen we de reusachtig grote stenen treden omhoog, alsmaar omhoog, tot we helemaal buiten adem waren. Het afdalen was veel gemakkelijker. Daarna nam papa ons mee naar de timmermanswerkplaats waar hout voor het gebouw gezaagd werd. Op de vloer lag een grote hoop schoon zaagsel, en papa zei dat de voorman gezegd had dat we er wat van mee naar huis mochten nemen, zodat mama ons kon laten zien hoe we een speldenkussen moesten maken. „Op een dag zal het iets heel bijzonders zijn,” zei papa, „om een speldenkussen te hebben dat gevuld is met zaagsel van de tempel.”

We vulden de mand gretig met het geurige zaagsel en haastten ons naar huis. Maar mama had op dat moment geen tijd om ons met een speldenkussen te helpen. Ze probeerde het strijken en wassen voor zuster

Young, die naast ons woonde, af te maken, en de baby was uit zijn humeur. Ik wiegde de baby in slaap en hielp daarna mama om het avondeten klaar te maken.

's Avonds, nadat we afgewassen hadden en alles weggezet, vond mama een stukje sterke bruine stof, waarop ze een groot vijgeblad tekende. Ze deed me voor hoe ik groene lijntjes als nerven erop moest borduren, en de rand met een dekensteek moest markeren. Een bijpassend stukje voor de achterkant werd er aangenaaaid, waarbij we aan de punt een stukje open lieten om daar zo veel tempelzaagsel in te gieten tot er niet meer in het blad kon. Daarna naaiden we het gat dicht, zodat er niets van het kostbare zaagsel verloren zou gaan. Toen het speldenkussen klaar was, liet ik het trots aan papa zien, om zijn goedkeuring te krijgen, en daarna legde ik het op mama's toilet-tafel bij mijn andere kleine schatten.

Een tijdje later moest mama naar Idaho om te helpen bij de geboorte van een nieuw kleinkind, en liet het aan mij over voor de huishouding en de maaltijden te zorgen. Heman hielp papa buiten met allerlei karweitjes, en onze kleine zusjes Aggie en Birdie speelden samen buiten onder de bomen. Op een morgen viel het me op dat de jurken die Birdie droeg, en die afleggertjes van haar zusters geweest waren, zo verschoten en versleten waren, en ik vroeg aan papa wat geld om een lapje stof te kopen om een nieuwe jurk voor haar te maken. In de winkel van McMaster

kocht ik een beeldig stukje rose brabants bont. Ik legde het op de vloer en gebruikte de spelden, die op het speldenkussen dat gevuld was met zaagsel van de tempel, zaten om een oud jurkje op de stof te spelden dat ik als patroon wilde gebruiken, daarna knipte ik het voorzichtig uit, en naaide de stukken aan elkaar. Toen papa 's avonds thuiskwam uit zijn werk, zag Birdie er net zo fris uit als een rozeknopje!

Toen ik wat ouder werd kreeg ik een baan bij een costumière, en ik leerde hoe ik leuke kleren voor mama, mijzelf, en mijn kleine zusjes moest maken. Vlak daarna werd ik ten huwelijk gevraagd door Jody, mijn vriendje uit mijn kinderjaren. En op een dag, toen ik het speldenkussen eens goed zat te bekijken, wist ik zeker dat ik in de tempel wilde trouwen. Maar de tempel was nog steeds niet klaar, ook al werd er nu al veertig jaar aan gebouwd. Jody's vader loste het probleem op door ons treinkaartjes naar Logan te geven. En op een prachtige dag in juni huwden we in de tempel te Logan voor tijd en alle eeuwigheid.

Ik nam het speldenkussen met het zaagsel van de tempel mee toen we in ons eigen huis in Salt Lake City trokken. Het ging met ons, waar we ook gingen wonen. Het is een waar-schuwing geweest voor elk van onze acht kinderen, dat de tempel een heilige en belangrijke plaats is. Papa had gelijk. Het is inderdaad fijn om een speldenkussen te hebben dat gevuld is met zaagsel van de tempel.

is een zware taak om diegenen uit te zoeken die wel mee mogen."

Het Eerste Presidium vergaderde op 2 oktober met ouderling Groberg, twee regionale vertegenwoordigers en dertien ringpresidenten afkomstig van de eilanden. „Er werd ons gevraagd of wij een beslissing van het Eerste Presidium zouden kunnen ondersteunen betreffende de bouw van een tempel te Samoa," vertelt ouderling Groberg. „Velen van ons hadden tranen in de ogen toen wij eenstemmig te kennen gaven dat wij hier toe in staat waren."

Tijdens deze vergadering werden de uitdagingen en verantwoordelijkheden onder ogen gebracht die de leden van de kerk op zich nemen als er begonnen wordt met de bouw van de tempel. De leden die de eilanden bewonen zal gevraagd worden of zij zich over een gedeelte van de kosten willen ontfemen die de bouw van de tempel met zich mee brengt, en of zij gedeeltelijk in de arbeid willen voorzien. Bovendien moet er gezorgd worden voor tempelwerkers en het aanbod van namen van mensen waarvoor tempelwerk plaats moet vinden zal verhoogd moeten worden.

„Een tempel zal ter opbouw van de mensen dienen," zei Victor L. Cave president van de ring Papeete, Tahiti. „Wij zullen ons veel opofferingen moeten getroosten om dit huis Gods te bouwen, maar deze zullen ervoor zorgen dat de mensen nader tot elkaar komen. Wij hebben nu een uitdaging die niet te vergelijken is met een heuvel waar die zo groot is als een berg, maar we moeten er gewoon over heen. Als je alleen maar lage heuveltjes op je weg tegenkomt, maak je geen vooruitgang. Ik ben er van overtuigd dat het de mensen zal gelukken. Zij bezitten een groot geloof."

Ouderling Groberg zei: „Ik ben hoogst tevreden en buitengewoon dankbaar. Ik had niet verwacht dat dit zo snel zou gebeuren. Ik weet dat de reactie van de mensen zal getuigen van grote vreugde, meer nog, van een onbeschrijfelijk gevoel van dankbaarheid aan het adres van president Kimball."

De eerste ontwerpen van de tempel tonen een gelijkvloers gebouw, gelegen op een verhoogd stuk grond. Dit dient ter bescherming tegen overstromingen.

Emil B. Fetzes, kerkelijk architect, zei dat het ontwerp van de tempel dusdanig is dat er een op een later tijdstip een tweede verdieping aan toegevoegd kan worden. Samoa staat bekend om zijn zware regenval, hetgeen reden is om het dak van de tempel de vorm van een paraplu te geven. Dit dient voor een snelle afvoer van het regenwater. In verband met deze zware regenval zal het dak tevens geluiddicht gemaakt worden. Broeder Fetzer merkte op dat veel bouwmaterialen van de eilanden zelf afkomstig zullen zijn. Er zullen onder meer zeer fijne soorten loofhout en lava-steen gebruikt worden.

Hij vertelde: „Wij willen dat de tempel qua bouwstijl op de eilanden past, dat hij past in het landschap en de cultuur."

De tempel zal kamers voor al het verordeningswerk omvatten en tevens kantoren, kleedruimten, een keuken, eetkamer, kinderkamer en wasserij.

Het tempelcomité zal bestaan uit plaatselijke kerkleiders. Zij zullen bij het plannen en de bouw van de tempel samenwerken met vertegenwoordigers van het kerkelijk bureau voor onroerend goed. Voorzitter van het comité zal Tufoga S. Atoa zijn. Hij is een regionaal vertegenwoordiger uit Samoa.

DISTRICTEN IN BELGIË

„... Na de tweede wereldoorlog komt in Nederland het zendingswerk echter goed op gang onder leiding van zendingspresident Cornelus Zappey. Deze stuurt in november 1947 vier zendelingen naar Vlaanderen om er op een ernstige en geduldige wijze het evangelie te prediken. Die vier pioniers stappen op 30 november 1947 te Antwerpen uit de trein. . . . Vier zendelingen voor het ganse Vlaamse land. Zo begon het dertig jaar geleden. Wie zou zich ooit laten bekeren door deze vier onbekenden . . . ?”

Dat was de vraag die op 19 februari 1978 werd voorgelegd aan de vijfhonderd aanwezigen op de districtsconferentie van het district Antwerpen, België, gehouden op 19 februari 1978 te Brussel. De spreker was broeder Wilfried Decoo, eerste raadgever in het zendingspresidium, die een vergelijking trok tussen deze eerste sobere zendingsinspanningen in 1947 in het Vlaamse land en gebeurtenis nu, dertig jaar later - de splitsing van het district Antwerpen België, zodat zich nu een nieuw district Gent België kan vormen.

Broeder Jacques Plovier werd geroepen en aangesteld als de president van dat nieuwe district; zijn raadgevers zullen zijn, de broeders Jacques Rumes uit St. Niklaas en Arthur Chimkovitch uit Gent. Het district Antwerpen België wordt gepresideerd door broeder Joannes Lemmens uit Turnhout en twee nieuw geroepen raadgevers, namelijk de broeders Victor Tuffin en Jean Huysmans, beiden uit Antwerpen.

De conferentie, die werd gepresideerd door de president van het zendingsgebied Antwerpen België, president Larry H. Brim, werd door broeder

Decoo „ een uiterst belangrijke dag in de geschiedenis van de kerk in België” genoemd. Ook noemde hij deze splitsing een „werkelijk middelpunt” van de herstelling van het evangelie in Vlaanderen :

„Dertig jaar geleden in januari 1948 werd te Antwerpen de eerste vergadering van de kerk in het Vlaamse land gehouden . . . Vandaag, precies dertig jaar later, werken er 140 zendelingen en zit deze kapel nokvol. Maar laten wij er nog eens dertig jaar bij doen: 2008, vermoedelijk reeds in of nabij het duizendjarig rijk, ziet u het visioen van de toekomst? . . . U bent de pioniers wie de eer toekomst deze dag te hebben meegeemaakt.”

Door de ganse kerkgeschiedenis heeft de Heer aldoor leiders voorbereid om in elk deel van zijn wijngaard de noodzakelijke leiding bij de groei van zijn kerk te kunnen kanaliseren. De gebeurtenissen die in de afgelopen maand plaatsvonden als voorbereiding op de splitsing van het district Antwerpen, welke zijn hoogtepunt ons in de inspirerende districtsconferentie en de daarop volgende geestelijk aangrijpende vergadering waarin de nieuwe districtspresidiums werden aangesteld, hebben het getuigenis van de leiders, dat de hand des Heren in dit grote werk werkzaam was, zeer versterkt. Gedurende de vele vergaderingen, interviews en dagen van intens vasten en bidden heeft de Heer duidelijk gemaakt hoe belangrijk het is zijn leiding te zoeken in nederigheid en vol vertrouwen.

President Brim vertelde het volgende: „Wij werden vervuld van dankbaarheid voor onze hemelse Vader en onze harten gingen vol bewondering uit naar de fijne mensen, die zijn werk hier in dit land helpen tot stand te

brengen. De toegewijde leiders toonden een grote liefde voor de Heer en hun medemensen. Zij getuigen dat hun leven door de hand des Heren wordt geleid. De kracht die er ligt in volmaakte gehoorzaamheid bij het onderhouden van Gods geboden, werd door hen zeer goed begrepen, waardoor zij in hun leven grote zegeningen mochten ondervinden. Wij hebben de bevestiging in ons hart ontvangen, dat de kerkleiders de mogelijkheden tot groei in ons gebied hebben onderkend, waarlijk geïnspireerd werden."

In de groei van De Kerk van Jesus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Vlaanderen ziet men duidelijk de hand des Heren: de komst van vier zendingen in 1947 te Antwerpen - de gestadige en geduldige inspanningen van een handvol leden en zendingen (zelfs in 1970 waren het nog slechts tien zendingen en vier gemeenten) - de expansie van werkzaamheden onder leiding van president Brim en de splitsing van het district drie jaar later.

President Decoo gaf hiervan een opsomming in zijn conferentietoespraak: „Zo gaat het ook met de groei van de kerk: in het begin, in de eerste jaren, lijkt de groei onbeduidend. Maar dan staan we plotseling voor het feit dat de kerk werkelijk snel begint te groeien en zien we de uitgroei. Zoals vandaag in deze volle zaal met praktisch vijfhonderd mensen zien we wat het kan worden. Het district is gesplitst in twee districten van zo'n 250 personen. Maar bij de volgende conferentie van die twee districten zullen er 300 mensen zijn, en dan 400 en spoedig weer 500 die zullen kunnen splitsen. En zo zal het verder gaan, steeds sneller en voorspoediger."

Onze nieuwe kerk

Het is er dan van gekomen. Na jaren van sparen was er een behoorlijk bedrag bijeen en werd er met Frankfurt contact opgenomen om te komen tot een nieuw kerkgebouw, een „echt". Ons ledental breidde zich langzaam maar zeker zo uit, dat bij verschillende gelegenheden onze behuizing te klein begon te worden.

Het contact met Frankfurt gaf al direct aanleiding tot zorgelijke besprekingen. De tijden werden duurder, de

bouwkosten stegen aanmerkelijk. Het duurde dan ook vrij lang voordat er een definitief besluit werd genomen tot bouwen over te gaan.

Er moesten plannen worden gemaakt, wat weer veel tijd kostte en de bouwpreizen liepen steeds op. Toen de plannen onzerzijds gereed waren, moest met de gemeente Eindhoven onderhandeld worden.

Wel waren we ondertussen bezig geweest uit te zien naar een geschikt terrein, wat ook niet zo gemakkelijk was, daar er dicht bij het centrum geen grond beschikbaar was, vooral gezien onze bescheiden middelen. Er werd uiteindelijk een plaats gevonden in het noordelijk deel van de gemeente, vlak bij de uitvalsweg naar de gemeente Son, genaamd „de Koppele". Onze bouwplannen werden aan de gemeente voorgelegd, en wat te verwachten was, niet goedgekeurd. Ze

moesten worden herzien, wat veel tijd kostte. Met dat al was er bijna een jaar verstreken. We hoopten nu in maart 1977 met de bouw te kunnen beginnen; maar ook daar kwam niets van in en het duurde nog tot in de nazomer voordat alles in kannen en kruiken was.

Op 8 oktober 1977 was het dan zo ver. Op een druilerige zaterdagmorgen

werd „de grond gebroken”. Dit ging met enig ceremonieel gepaard. Er werden toespraken gehouden door diverse autoriteiten, het zangkoor verleende haar medewerking en de eerste schop werd in de grond gestoken door broeder W. van Zoeren, eerste raadgever van de zendingspresident, waarna diverse andere autoriteiten volgden.

Nu was het voor elkaar en bouwen maar.

Maar daar kwam niets van in. De gemeente zond ons een rekening voor de aanleg van water en electriciteit, nodig voor de aannemer. Eerst na ontvangst van het bedrag werden de aansluitingen gemaakt. Nu het heeft ongeveer een maand geduurd eer een en ander voor elkaar was.

Was het de bedoeling geweest om in maart te beginnen, nu was het zoetjes aan december geworden. Alleen het graafwerk had doorgang kunnen vinden, en de fundatie was stortklaar.

Begin januari 1978 werd dan eindelijk het werk goed aangepakt. Het beton werd gestort en de staalconstructie werd in een vliegende storm opgesteld. De bouw werd zichtbaar.

Eind februari was de vloer gestort, en de kozijnen gesteld en begin maart werd met het metselwerk begonnen. De enkele vorstdagen hebben maar weinig vertraging veroorzaakt en we hopen nu maar zonder verdere onderbreking te kunnen doorgaan, zodat toch nog op de geplande datum, begin augustus, de voltooiing van de bouw er zal zijn.

Het is slechts de eerste fase, er komt in de tweede en derde fase nog een even groot stuk bij. Voorlopig moeten wij ons nog wel erg behelpen wat de ruimte betreft, hopenlijk kunnen wij spoedig met de tweede fase beginnen.

Hoe men een slecht geweten geneest

Richard L. Evans

„De stem van ons geweten,” zei Madame de Stael eens, „is zo zwak dat ze gemakkelijk te smoren is, maar tegelijk ook zo duidelijk dat ze niet mis te verstaan is.” „Het geweten,” zei Francis Bowen, „is een goddelijke stem in de menselijke ziel . . .”

In zekere zin is het inderdaad een innerlijke stem, en toch ook weer iets dat van buitenaf komt.

George Crabbe sprak over het geweten als „de trouwste vriend van de mens!” - een vriend die „ons waarschuwt als een vriend vóór ze ons straft als een rechter.” Sommige mensen hebben gemeend hun geweten te kunnen overwinnen door er tegenin te gaan, door het de kop in te drukken, door net te doen alsof het eenvoudig niet bestond. Maar wanneer men in zo'n houding volhardt, verliest men het vermogen tot die fijnere gevoelsbelevingen die het leven ons biedt, het gevoel waardig te zijn in eigen ogen, in de ogen van God en in de ogen van anderen, en het gevoel van innerlijke vrede dat men anders had kunnen ervaren. Zij die verkiezen te leven alsof zij geen geweten hebben, zullen er op de een of andere manier voor moeten boeten. Het geweten is als ons zenuwstelsel. Tasten wij het aan, dan zal het ons niet de waarheid

vertellen, en als wij de waarheid niet kennen, dan raken wij in moeilijkheden. Er zijn zekere dingen waaraan men geen deel kan hebben zonder dat men erdoor verandert.

Zo zal ook iedere opzettelijke en wel-doordachte handeling tegen het geweten in, een mens op de een of andere manier innerlijk doen veranderen.

De wet dat er op actie reactie volgt is in alle, dus ook in gewetenszaken, van kracht. En ondanks alles wat er gezegd wordt over het wijzigen van beginselen, geboden, zedelijkheid en onzedelijkheid, kan de mens niet tegen die innerlijke stem ingaan die afkomstig is van God, en niet Zijn influisteringen negeren, zonder geconfronteerd te worden met de consequenties die voortvloeien uit een ontkenning van hetgeen wij wel beter weten. Wij kunnen ons geweten niet negeren zonder daarbij te vergroven, en wij zouden er goed aan doen ernaar te luisteren als naar een vriend, voordat het onze kwelgeest wordt. De enige manier om een slecht geweten te genezen, is door op te houden met die dingen te doen, waarvan wij weten dat wij ze niet mogen doen, en te beginnen met die dingen te doen die wij behoren te doen.

De deur voor een getuigenis openen

Door Theo E. McKean

Een van de meest indrukwekkende lessen die ik ooit van iemand geleerd heb, kwam van een liefstallige jonge vrouw die bij ons woonde toen zij haar studie aan de Brigham Young universiteit afmaakte.

Haar intellectuele en geestelijke bekwaamheden waren ongewoon groot, ook al was ze volkomen blind. Ze vroeg een telefoonnummer altijd maar een keer. Ze vergat het nooit meer. Opdrachten uit haar leerboeken werden door mijn vrouw en anderen maar één keer voorgelezen. De cijfers die zij haalde voor haar proefwerken waren vaak de hoogste van de klas.

Omdat ik ook een student was aan de universiteit, nam ik haar en haar blindegeleidehond aan het begin van elk semester één keer mee naar de nieuwe klaslokalen. Dat was alles wat zij nodig had. Op dezelfde manier hoefden de beginselen van het evangelie haar maar een keer geleerd te worden, en zij leefde ze getrouw helemaal na, altijd.

De les die ze me leerde had te maken met open en gesloten deuren. Het ergerde haar zeer wanneer iemand een deur gedachteloos half open of half dicht deed. Haar gehoor was zo uitermate goed ontwikkeld dat een fijne echo van haar voetstappen haar de positie van elke deur die zij naderde bekend maakte, behalve wanneer die deur half open stond. Dan liep ze er tegen op!

Mislukken door verzuim!

Wij behagen de Here het meest wanneer de deuren van ons leven in die positie staan zoals ze zouden moeten staan; geopend voor het goede, gesloten voor het kwaad. Tegen de kerkleden in het oude Laodicea zei Hij: „Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet. Waart gij maar koud of heet.

Zo dan, omdat gij lauw zijt en noch heet en noch koud, zal Ik u uit mijn mond spuwen.” (Openb. 3:15-16.)

Leren, daarna leven

Een van de hoofddoelen van het les geven en les krijgen is om ons bewust te maken van wat goed is en wat fout is — wat we openlijk moeten accepteren in onze levens, en wat we af moeten wijzen. De grootste uitdaging die wij hebben is echter niet het *leren* van de waarheid, maar het *leven* volgens de waarheid als we die eenmaal kennen en begrijpen.

De Here berispte de leden van de kerk in Laodicea om hun ongetrouwheid, maar tegelijkertijd prees Hij de leden van de Aziatische gemeente in Filadelfia, die ervoor gekozen hadden om volgens zijn woord te leven. „En schrijf aan de engel der gemeente te Filadelfia: Dit zegt de Heilige, De Waarachtige, die de sleutel Davids heeft, die *opent* en niemand zal *sluiten*, en Hij *sluit* en niemand *opent*.

Ik weet uw werken: zie, Ik heb een *geopende* deur voor uw aangezicht ge-

ven, die niemand kan *sluiten*; want gij hebt kleine kracht, maar gij hebt mijn woord bewaard en mijn naam niet verloochend. Omdat gij het bevel bewaard hebt om Mij te blijven verwachten, zal ook Ik u bewaren voor de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal.” (Openb. 3:7-8, 10.)

De leerling is ook verantwoordelijk.

Degene die leert zowel als degene die les geeft, heeft belangrijke verantwoordelijkheden die waargemaakt moeten worden om het proces van leren en onderwijzen af te maken.

Naast het motiveren van de leerling om het evangelie te gaan bestuderen, het getuigenis afleggen dat hetgeen de leerling leert waar is, en hem aan te sporen om het evangelie in zijn persoonlijk leven toe te passen, moet de leraar eveneens tenvolte het recht en de verantwoordelijkheid van de leerling eerbiedigen om voor zichzelf te kiezen of hij het wil aanvaarden of afwijzen.

Daarentegen, is degene die de geschriften en de woorden van Gods levende profeten heeft onderzocht op beginselen van waarheid, en die door de macht van de Heilige Geest de waarheid van deze dingen te weten is gekomen, verantwoordelijk voor het nemen van een besluit om ze te gehoorzamen. Deze laatste stap is onontbeerlijk om het leer proces van de leerling af te sluiten. (Zie de kaart, „Verhouding leerkracht/leerling”, De Ster, februari 1977, p. 69.)

Er is pas iets geleerd als „gij het goede van het kwade zult kunnen onderscheiden; en wanneer gij alles wat goed is, zult aannemen . . .” (Moroni 7:19.)

De keuze maken om te gehoorzamen

Jozua smeekte Israël: „Kiest dan heden, wie gij dienen zult . . . maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!” (Jozua 24:15.)

President Nathan Eldon Tanner merkte het volgende op over Jozua's woorden:

„Het woord *kiezen* houdt in dat we de vrijheid, het recht en het voorrecht hebben om te kiezen . . . *gij* betekent dat het aan u persoonlijk is om de keus te maken, om de volledige verantwoordelijkheid van uw keus en de gevolgen die het zal hebben op u te nemen. *Heden* betekent dat het nu tijd is om te kiezen, om uw koers te bepalen, en niet morgen — er is geen morgen — alleen maar vandaag, en als er een morgen zou zijn, zou het wel eens te laat kunnen zijn. *Wie* betekent wie of welke God u gaat dienen. *Dienen* houdt niet in het lijdzaam aanvaarden of lippendienst, maar het is het volledig aanvaarden en alles wat het woord verder inhoudt.” (Church News, 8 juni 1963, pp. 13; cursivering toegevoegd.)

Soms zijn we wanhopig over het feit dat het kwaad en de zonde zo algemeen heersen in de wereld vandaag. Maar we moeten echter niet vergeten dat het woord van de Here ook de aarde overstroomt.

In het tijdperk waarin we leven is het evangelie er in al zijn volheid. De uitdaging is aan ons om het te leren en het te volgen. Een dergelijke gedragslijn zal tenslotte het bestaande kwaad overwinnen.

„Tegenwoordig openbaart onze hemelse Vader zijn wil over hedendaagse kwesties aan alle bewoners van de aarde, en aan de leden van de kerk in het bijzonder, bij monde van zijn levende profeten, met aan het hoofd het Eerste Presidium. Wat zij als presidium zeggen is wat de Here zou zeggen als Hij persoonlijk hier zou zijn . . . Het zou bestudeert, begrepen en opgevolgd moeten worden, net zoals de openbaringen in de Leer en Verbonden en andere geschriften . . . Er vindt heden een grote strijd plaats tussen de waarheid en dwaling . . . Er is maar een manier die zekerheid biedt om de waarheid van de dwaling te onderscheiden. En dat is te leren wat de gedachten en de wil van de Vader wat betreft deze dingen zijn, en die

dan ook op te volgen.” (Marion G. Romney, Conference Report, april 1945, pp. 90-91.)

Wij hebben de antwoorden

Het evangelie bezit de antwoorden op de uitdagingen die wij het hoofd moeten bieden. De specifieke uitdaging die wij als onderwijzers hebben is om de leerlingen manieren te doen vinden om het evangelie op een betekenisvolle wijze in hun leven toe te passen.

Broeder Neal A. Maxwell legt het uit op de volgende manier: „Wij zullen het beter moeten gaan doen — ik als ouder, ik als onderwijzer, en zeker u in uw klaslokalen — dan we nu doen, om de jeugd te laten inzien dat er een verband bestaat tussen het evangelie en de problemen van deze wereld, en dat het evangelie de oplossing bevat voor de menselijke problemen.” (Passage uit een toespraak voor het personeel van de seminaries en instituten gehouden op de Brigham Young Universiteit, zomer 1970. Zie het bijbehorende artikel, „Het evangelie geeft de antwoorden op de levensproblemen”, door broeder Neal A. Maxwell.)

Het handelen komt voort uit de kennis

Dooreen ijverige studie van het evangelie kunnen we te *weten komen* wat we *zouden moeten doen*. En als we kiezen om het te doen, komen we te *weten dat het waar is*. Om uit te maken of we iets wel of niet zullen doen, hangt af van onze keuze om gehoorzaam te zijn.

President Marion G. Romney vat het als volgt samen: „De sterfelijke mens staat tussen twee vuren. Hij is hier geplaatst in de sterfelijkheid tussen twee tegenovergestelde krachten. Aan de ene kant is er de invloed van God, die hem inspireert, bepleit en dwingt om de weg van het leven te volgen. Aan de andere kant is er de macht van Satan die hem probeert te verleiden om de geboden van onze hemelse Vader niet te geloven en Gods geboden te negeren. De gevolgen van zijn keuzen zijn eigenlijk van het alles-of-

niets soort. Op geen enkele manier kan hij de invloed van deze twee tegenovergestelde machten ontwijken. Hij wordt onvermijdelijk geleid door de een of door de ander. Hij heeft van God een vrije wil gekregen, die hem de macht en de mogelijkheid geeft om te kiezen, maar kiezen zal hij!” (Conference Report, oktober 1962, pp. 94.)

Een uitnodiging voor elk van ons

Onze Heiland smeekt ons vandaag, net zoals Hij dat in vroeger tijden gedaan heeft. Hij beëindigde zijn boodschap aan de heiligen in het oude Laodicea met de woorden: „Allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik; wees dan ijverig en bekeer u.

Zie Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij. Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon.

Wie oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt.” (Openb. 3:19-22.) Nadat hij bovenstaande boodschap neergeschreven heeft, vervolgt Johannes de Openbaarder: „Na deze dingen zag Ik, en zie, er was een deur geopend in de hemel.” (Openb. 4:1.)

Het is mijn persoonlijke getuigenis dat voor ieder van ons zo’n deur geopend kan worden. En het is mijn gebed dat dit zal gebeuren, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Het evangelie geeft de antwoorden op levensproblemen

Door broeder Neal A. Maxwell

Ik zou voor u in grove trekken een karakterbeschrijving willen schilderen van de jonge mensen in de kerk . . .

Ik geloof dat we in deze bedeling nog nooit zo'n grote groep, in aantal en in kwaliteit, van uitgelezen jonge mensen in de kerk gehad hebben. Met uitgelezen bedoel ik niet overmoedig en aanmatigend, maar een uitgelezen groep jonge mensen die zich gebonden hebben, die willen dienen, die geloven dat het evangelie waar is, die er naar willen leven, en die moeilijke beslissingen moeten nemen. Zij zijn vol van de kennis en vol van de verbintenis. Niet iedereen past echter in de bovengenoemde categorie. In het spectrum vinden we een middenmoot van jonge actieve mormonen die goed op de hoogte zijn en die erg imponerend zijn, maar die nog niet zo met het evangelie verweven zijn als de uitgelezen groep. Aan de andere kant van het spectrum vinden we onze rebellen, de afgescheidenen, de overlopers. . . In deze indeling van de jonge mensen in de kerk, van de uitgelezenen tot de rebellen, werkt ook u . . .

Toepasselijkheid is erg belangrijk

Allereerst, zullen wij het beter moeten gaan doen — ik als ouder, ik als onderwijzer, en zeker u in uw klaslokalen — dan we nu doen, om de jeugd te laten inzien dat er een verband bestaat tussen het evangelie en de problemen van deze wereld, en dat het evangelie de oplossing bevat voor de menselijke problemen . . . Dit betekent dat het veel gebruikte woord toepasselijkheid nog steeds het punt is waar het omdraait, namelijk dat de jonge mensen moeten gaan inzien dat het evangelie een handeling is, niet iets waar men alleen maar over praat. En dat betekent dat de toepassing van het evangelie in verband met het oplossen van menselijke problemen, op een consequenter wijze moet plaatsvinden, fijnzinniger en op een hoger geestelijk peil, dan het tot nog toe werd gedaan.

Onze jonge mensen moeten vredestitelers zijn. Laten we nu eens nadenken over de taak van de jonge mensen in de kerk. Een van de schijnbare tegenstellingen die zij het hoofd moeten bieden is het feit dat hun verteld wordt in de geschriften en door de hedendaagse profeten dat de tijd spoedig zal komen dat de vrede van de aarde weggenomen zal worden — en dat moeten we inzien; we moeten niet naïef zijn. Toch vertellen dezelfde profeten hen en dezelfde geschriften dat zij tot taak hebben de vrede te proclameren, dat zij vredestitelers zullen moeten zijn. Deze dubbele visie moet een plaats vinden in het hart van de jonge mensen, en moet door hen gebruikt worden om zich een levensstijl aan te meten die hun toestaat zich behoedzaam op te stellen in een wereld waarin wij geen vrede meer zullen kennen in onze tijd, maar waarin zij toch als vredestitelers op zullen moeten treden.

Nu kunnen zij natuurlijk doen wat door sommigen volwassenen in de kerk gedaan wordt, iets waar ik het niet mee eens ben, en dat is zich te gedragen als een moderne Jonas — onheil voor Nineve te voorspellen, en dan de heuvel opklim-

men en in een tent het grote gebeuren af te gaan zitten wachten. Het is van grote betekenis voor mij dat de Here Jonas berispte, op een liefdevolle maar tegelijkertijd verwijtende manier. Want volgens zijn mening was de vernietiging meer voor de hand liggend als de redding. Onze jongeren moeten in de Nineve's van hun levens werken, moeten alles doen wat ze kunnen, zelfs al zouden ze een voorgevoel hebben van een naderend onheil. Zij zouden hun post niet moeten verlaten, en zullen hem niet verlaten, totdat zij ervan ontheven worden, en dit geldt voor ons allemaal. We kunnen ons niet de weelde veroorloven om te zijn zoals Jonas, om het onheil over een ring te zien komen, en bijna te wensen dat dit zal gebeuren om ons gelijk bewezen te zien.

Vader Lehi is een beter voorbeeld. Vader Lehi had gegevens en informatie die erop konden duiden dat het met twee van zijn zoons niet goed af zou lopen; maar toch blijft hij hen tot het bittere einde liefhebben, zegenen, vermanen en dienen. Dat moet ook onze levensinstelling zijn, en die van de jongeren in de Ninive's van onze levens. Wij kunnen niet net zoals Jonas deed naar Tarsis vluchten, en er tussen uitknijpen. We kunnen niet boven op de heuvel het onheil af gaan zitten wachten. We zullen op onze posten moeten blijven, en onze taak moeten uitvoeren zolang als de Here dat wil. De jonge mensen in de kerk zullen dat gemakkelijker kunnen, als ze het sommigen van ons zien doen. Dit betekent niet dat we de voorspellingen, of wat er ook gebeuren mag, naïef moeten opvatten, maar laten we alstublieft niet te snel naar de heuvels rennen . . .

De kracht van de liefde. Een paar maanden geleden kwam een goede vriend van mij net thuis op het moment dat er ingebroken werd in zijn huis. Hij maakte de fout om met de inbreker te vechten, deze schoot hem in de rug. Zijn ruggegraat raakte zo zwaar beschadigd,

dat hij voor de rest van zijn leven vanaf zijn middel verlamd zal zijn. Hij was erg atletisch, een energieke, krachtige man wiens leven op een tragische manier werd veranderd en vernietigd in luttele seconden. Ik ging hem vlak nadat het gebeurd was bezoeken in het ziekenhuis, met de bedoeling hem te troosten, zoals wij dat wel vaker doen in de kerk; maar toen ik weer weg ging, was ik degene die getroost was. Hij had geworsteld met het probleem van vergeving, en door zijn tranen heen zei hij mij dat hij zijn aanvaller had vergeven, en hem geen haat toedroeg, noch waren er bittere gevoelens. Er was alleen liefde. Welnu, dat kan alleen maar gebeuren met de eeuwige broederschap in gedachten. Als we deze woorden gebruiken, zouden we eigenlijk vaker de manieren moeten specificeren waarop we ze gebruiken, en hen de gevolgtrekkingen uitleggen, zodat de jonge mensen niet aannemen dat ons taaltje dezelfde dingen inhoudt als het taaltje dat gebruikt wordt buiten het koninkrijk. Als wij praten over het vaderschap van God, spreken wij niet over een levenskracht die onbereikbaar is, niet over een aardige grootvader die de mensheid toestaat om alles wat zij willen maar te doen, iemand die zich nergens zorgen over maakt, en die nergens over oordeelt. Onze Vader heeft ons lief, en als het noodzakelijk is laat Hij ieder van ons enkele nare ervaringen opdoen, opdat wij mogen leren dat Zijn liefde voor ons zo groot en zo diepgaand is, dat Hij ons laat lijden zoals Hij Zijn Eniggeboren Zoon liet lijden toen Hij op aarde was, opdat tenslotte Zijn en onze zegepraal en leerproces volledig en compleet zullen zijn. Het is van essentieel belang dat de jeugd begrijpt wat, vergeleken met de ideeën van anderen in hun omgeving, zó een liefhebberende Vader betekent.

De vier manieren van leren. Ik geloof dat we gewoonlijk op vier verschillende manieren leren en onderwijzen. Ze zijn allemaal nodig en geschikt, maar er moet

een onderling evenwicht tussen zijn. De eerste manier is vermanend. We doen dat vrij goed in de kerk; het gebeurt veel, en het is noodzakelijk. De tweede wijze is het uitleggen. We doen dat ook veel, en het is ook noodzakelijk. De derde manier is het onderwijzen door middel van voorbeelden. Onderwijzen gaat het gemakkelijkst aan de hand van voorbeelden, dat weten we allemaal. Een schrijver heeft eens gezegd: „De enige morele autoriteit waar de jongelui nog gehoor aan geven tegenwoordig is het voorbeeld.” De vierde wijze is de ervaring. Ik zou u er op willen wijzen dat we met de laatste twee thuis, in de zondagsschoollessen, en misschien ook wel in de seminaries en instituten een beetje zuinig zijn omgesprongen naar mijn mening.

Op waarschuwen en uitleggen wordt erg de nadruk gelegd, en dat is goed, maar om het evenwicht in de leersituatie te behouden, moeten we met wat meer voorbeelden en ervaringen komen. Eerlijk gezegd maak ik me er wel eens zorgen over, dat de leden van de Aäronische priesterschap denken dat de enige dienst die zij moeten verlenen het zegenen en het rondnemen van het avondmaal op zondag is. Ik zou graag willen zien dat er meer vuilnisbakken voor weduwen naar buiten gedragen worden, en dat er meer sneeuw geruimd wordt, want op die manier kunnen de jongeren het evangelie ervaren, de vruchten ervan proeven, en weten dat het waar is. Dan hoeft niemand ze dat te vertellen, want ze hebben het zelf ondervonden. Het evangelie ervaren en beseffen dat het waar is — dat is ook de kern van het tweehonderdste hoofdstuk van Alma — ervaring opdoen waaruit pure kennis voortkomt, omdat we het daadwerkelijk ondervonden hebben. Ik weet wel dat we nu niet met z'n allen de klaslokalen uit kunnen rennen om ervaring op te gaan doen, maar als de grondbeginselen van het evangelie buiten de les worden toegepast, moeten daar ervaringen uit de eerste hand uit voortkomen. En deze

ervaringen zullen door een ieder van onze jonge mensen worden opgeslagen in een pakhuis vol geestelijke ervaringen, waar hij gebruik van kan maken, net zo goed als onze mensen gebruik kunnen maken van hun voedselvoorraad en de kleding die ze weggelegd hebben.

We hebben allemaal van die ogenblikken waarop wij moeten putten uit onze opslagplaatsen vol geestelijke ervaringen. Sommige opslagplaatsen zijn bijna leeg, anderen zijn altijd leeg geweest. Maar wij moeten in staat kunnen zijn om er uit te putten als we onze jeugd door perioden heen moeten halen waarin ze verstandelijke problemen hebben; en dan zullen ze door ervaring weten dat het evangelie waar is, want ze hebben het zien gebeuren.

Onze verdraagzame jeugd. Mag ik ook opmerken dat ik dit door schade en schande heb moeten leren, en dat misschien een gedeelte van uw taak als onderwijzers niet ligt in het onderwijzen van de jeugd maar van de ouders. Als ik een rake opmerking zou moeten maken, zou het deze zijn: ik heb moeten leren dat de jeugd meer afwijzend staat tegenover het veroordelen van het wangedrag van sommigen van hun gelijken, dan voorgaande generaties. Dit betekent niet noodzakelijkerwijze dat ze dat gedrag goedkeuren. Dit is een subtiel, maar diepgaand punt. Ze zijn toleranter en minder geneigd om hun gelijken in de steek te laten als zij iets doen dat fout is. Sommigen van ons denken dat dit stilzwijgend goedkeuren is, maar niets is minder waar. Ze zijn het er vaak niet mee eens, maar ze willen hun gelijken niet vernederen. Ik geef toe, dat ik, als ouder, soms zou willen dat mijn zoon of dochter iets dat om hem of haar heen gebeurt, aan de kaak stelt. Als ik dan op een liefdevolle en rustige manier met ze praat, kom ik er achter dat ze het niet leuk vinden, maar dat ze hun gelijken niet willen vernederen. Volwassenen moeten begrijpen dat de jeugd niet zo geneigd is om hun

terechte verontwaardiging te uiten over de houding van hun gelijken als u en ik het zo graag zouden zien, maar we maken een verschrikkelijke fout als we automatisch aannemen dat het betekent dat ze het er mee eens zijn.

De schriften zijn als een liederenboek.

Tenslotte hoop ik dat u nieuwe, frisse manieren zult vinden waardoor de jeugd er toe gebracht zal worden om zelf de schriften te lezen. Ik geloof dat we de schriften het beste kunnen vergelijken met een liederenboek, waar alle beproefde en bruikbare liederen instaan, maar wij als ouders zullen misschien bepaalde geliefde liederen telkens weer willen zingen. En dit hoeven niet de favorieten van onze kinderen te zijn.

De schriften lijken in zekere zin wel een beetje op zo'n lofzangenbundel. Er zijn vele melodieën die gezongen en gehoord moeten worden, maar mijn favorieten hoeven niet noodzakelijkerwijze de liederen te zijn die de jeugd aanspreken, of op hun van toepassing te zijn. Alleen door persoonlijk bij de schriften betrokken te zijn kunnen ze die schriften vinden die het lied zingen dat aan hun behoeften voldoet. U kunt er niet op rekenen dat het leerprogramma, welk leerprogramma dan ook, zo handig en zo precies aan de individuele behoeften tegemoet komt. Zij moeten het zangboek openslaan en de muziek horen. Het is er, het zal hen aanspreken, het zal voor hen zingen. Maar soms zal dit moeten gebeuren in hun eigen sfeer. Er is geen enkele manier waarop u en ik in al deze behoeften kunnen voorzien . . .

Het Boek van Mormon spreekt. Ik zal eindigen met een uitdrukking uit het Boek van Mormon en er een populair lied van nu aan toevoegen. Het Boek van Mormon spreekt over, ik geloof dat het de enige plaats in de schriften is waar deze uitdrukking voorkomt, „De volgelings van Christus”. En door het speciale inzicht dat het evangelie ons geeft, zal „De volgelings van Christus” zijn visie op

de toekomst kunnen verruimen. En door dit inzicht dat het evangelie ons geeft, voelen we grote vreugde, maar ook voelen we ons overweldigd door het feit dat u en ik zo uitverkoren zijn.

Dus als wij de taken op ons nemen, die er binnen het koninkrijk zijn en ik weet dat er dagen zijn dat ik het besef, zou het moeten zijn met een speciaal gevoel van dankbaarheid, omdat God ieder van ons heeft geroepen om op de afgesproken plaats in de geschiedenis te wezen waar we nu zijn. Moge Hij ons tot dat eind toe zegenen, bid ik in de naam van Hem wiens kerk dit is, Jezus Christus, Amen.

(Passages ontleend aan een toespraak gegeven aan het personeel van de seminaries en instituten op de Brigham Young Universiteit, zomer 1970.)

Gevangen zendeling

Door Melvin Leavitt

Op 15 mei 1942 kuste Piet Vlam zijn vrouw gedag en zei „Tot morgen.” Terwijl de trein door het landschap in lentetooi snelde, en hem naar Arnhem, een Hollandse stad bij de Duitse grens, bracht, waren zijn gedachten vol van zijn dringende plichten als tweede raadgever in de nederlandse zending. Hij kon bijna niet wachten om er weer aan te beginnen. Jammergenoeg was deze reis onvermijdelijk. Als een ex-marine officier in bezet Holland, moest hij zich laten registreren in Arnhem samen met de andere Nederlandse officieren.

Deze al te veelvuldige registraties waren een vast, en irritant deel van zijn leven geworden — niets om je zorgen over te maken. Hij had niet het minste vermoeden, terwijl hij daar zat te kijken naar groene weilanden die voorbij zijn raam flitsten, dat dit tochtje van een dag naar Arnhem een reis naar drie jaar gevangenschap zou worden.

Eenmaal in Arnhem aangekomen kregen de Nederlandse officieren te horen dat ze krijgsgevangenen waren, en werden op de trein naar Duitsland gezet. Toen Piet door de duisternis van moedeloosheid en nacht naar het gevangenis-terrein in Langwasser gebracht werd, was hij met zijn gedachten ver weg van de zwetende en metalen wereld om hem heen. Hij vocht met een vraag die niet te beantwoorden was: „Waarom?” De Here had hem geroepen voor het ambt in het zendingspresidium, en ze hadden hem zo nodig. Waarom werd hij nu weggevoerd? Het leek wel of iedere klik die de wielen op de rails maakten dezelfde vraag stelde: „Waarom?” Maar er was geen antwoord.

Maar Piets geloof was sterk. Hij had eigenlijk geen antwoord nodig. Hij zou wel afwachten. Pas veel later beseftte hij dat zijn gevangenschap een van de duidelijkste doch meest onwelkome zendingen vormde in de geschiedenis van de kerk. Op een dag, niet lang nadat hij aangekomen was in Langwasser, lag Piet naast de houten, van luizen doortrokken barakken, op het enige armzalige grasveldje dat het kamp rijk was. Een mede gevangene die het met hem deelde, begon vragen te stellen over geloof. Piet wist precies hoe hij moest antwoorden, en dit werd de eerste van vele discussies over godsdienst.

Al snel waren er veel meer gevangenen die over de kerk wilden horen. Piet kon niet tot grote groepen praten, omdat de wachten dit niet toestonden, dus sprak hij met twee man tegelijk, terwijl ze door het kamp liepen, kilometer na kilometer. Toen ze een paar maanden in

Langwasser gezeten hadden, werden de gevangenen overgeplaatst naar Stanislaw aan de Russisch-Poolse grens. Piet maakte een rooster van de wandelingen waarbij hij het evangelie onderwees, en ging er gewoon mee door.

Enkele van Piets meest geïnteresseerde onderzoekers vroegen hem of ze geen Heiligen-der-Laatste-Dagen-diensten zouden kunnen houden. Ze vonden een lege barak in een verre hoek van het terrein, hingen een deken voor het raam om beslotenheid te verkrijgen, en zetten een oude zeepkist neer die als kathedraal moest dienen. Dit moesten ze allemaal in het geheim doen, omdat de wachten geen extra vergaderingen toestonden. De geest was duidelijk voelbaar tijdens deze diensten, maar ze waren een beetje ongewoon. De openings- en de slotlofzang werden voorgelezen, omdat de gemeente niet hardop durfde te zingen uit angst dat ze door de bewakers gehoord zouden worden, en de kerkgangers moesten na afloop van de dienst een voor een heimelijk weggaan. De beginselen van het evangelie werden strikt nageleefd op dat kleine met prikkeldraad omgeven stukje grond. De mannen namen ook de vastenzondag in acht door hun schrale maaltje bonen aan iemand anders te geven, ook al hadden ze zelf nog zo'n honger. Vele mannen ontvingen een getuigenis van het evangelie tijdens het bidden gedurende de lange nachten waarin ze niet in slaap konden komen van de honger. Een van de meest sceptische onderzoekers ontving een getuigenis tijdens zo'n nacht van vasten. De volgende dag vertelde hij huilend over een onbeschrijfelijk gevoel van vrede dat over hem gekomen was. Hij vroeg nederig of hij misschien ook een kleine taak kon krijgen bij het voorbereiden van de vergaderingen op zondag. Toen Piet hem vroeg om de vloer iedere week te vegen, antwoordde hij dat het een eer zou zijn. „Het heilig priester-schap betreedt deze kamer als jij binnenkomt,” zei hij. Toen de mannen hoorden over de onderlinge ontwikkelingsvereni-

ging wilden ze er zelf ook een hebben, dus organiseerde Piet er een, en stelde gevangenen aan om te dienen als presidium, de secretaris, en de onderwijzer.

Ze bestudeerden de Leer en Verbonden tijdens hun vergaderingen, en Piet zei later dat hij dat boek nog nooit beter had horen onderwijzen dan door deze niet-leden.

Terwijl de maanden voorbij gingen, werden de lange wandelingen rond het kamp voortgezet, en de mannen werden sterker in het evangelie. Hun geloof hielp hen om alles te doorstaan. De mannen gingen erg veel van Piet houden, en op een Paasmorgen verrasten ze hem met een prachtig lied getiteld „Geloof”. Later werd dit opgenomen in het officiële liederenboek van de nederlandse zending.

Tegen het einde van de oorlog werden de gevangenen verhuisd naar Neu-Brandenburg, in Duitsland, waar de

kerkelijke activiteiten werden voortgezet. Op 28 april 1945 werd het hek van prikkeldraad omver gereden door een Russische tank, en werd het kamp bevrijd. Een paar weken later was Piet Vlam weer thuis bij zijn vrouw en kinderen. Diegenen van zijn medegevangenen die het hadden willen ontvangen, namen een geschenk met zich mee naar huis dat de honger en de kou en de wandluizen zeer de moeite waard waren geweest.

Zeven van hen werden later gedoopt, en met hen vele familieleden. Een van Piets onderzoekers uit het kamp werd later de eerste president van de Hollandse ring (nu de ring Den Haag Nederland).

Piet Vlam was een man die moeilijk af te halen was van zijn plicht. Toen hij uit zijn zendingsgebied werd weggehaald, nam hij zijn zendingsgebied met zich mee, en vele mensen zullen hem daar eeuwig dankbaar voor zijn.

Vervolg van blz. 8.

Californië verhuisde verloor ik mijn nieuwe vrienden uit het oog. Ik trouwde opnieuw en kreeg nog meer kinderen.

Dat alles is vele jaren geleden gebeurd. Nu zit ik in de avondmaalsvergadering en kijk toe hoe een van mijn zoons het avondmaal rond dient, en een andere het inzegt; ik zie het geloof en de getuigenissen van elk van mijn kinderen groeien; en mijn gedachten gaan uit naar de mensen die bij de kerk gekomen zijn doordat anderen het evangelie om zich heen verspreiden; en ik denk ook aan onze overleden bloedverwanten, die gedoopt zijn, en hun endowments gehad

hebben, en die verzegeld zijn door ons genealogisch werk.

Tenslotte gaan mijn gedachten naar een goedgunstige zuster Stone, en een vrijgevig liefhebbende familie Turner ergens temidden van dat reusachtige aantal heiligen die, daar twijfel ik niet aan, nog steeds de Here dienen door lief te hebben en zich om de mensen te bekommeren. En ik vraag me af hoe ik ooit deze mensen terug kan betalen die zich zo lang geleden zulke zorgen maakten om iemand die zo hardnekkig was. En het antwoord komt tot me luid en duidelijk: „Ga heen, en doet gij evenzo” (Luk. 10:37).

Niet de snelsten winnen de wedloop, noch de sterksten de strijd

De wedloop van het leven

Velen van ons hebben naar de Olympische Spelen gekeken, en hebben zich verwonderd over de bekwaamheden van deze atleten. Ik neem aan dat weinigen van ons ooit deel zullen nemen aan de Olympische Spelen, maar ieder van ons is bezig met een wedloop — de wedloop van het leven. Zelfs daar lijkt het wel eens een beetje oneerlijk dat er mensen zijn die sterker lijken, bekwaamer zijn, die meer resultaat hebben in deze wedloop dan anderen. Misschien kunnen we een beetje troost putten uit de bijbeltekst, die ons duidelijk maakt „Dat niet de snelsten de wedloop winnen, noch de sterksten de strijd.” (Pred. 9:11.)

Telkens weer wijzen de geschriften er op dat diegene die volhoudt tot het einde gered zal worden. De wedloop van het leven is geen sprint, het gaat er niet om wie het snelst de honderd meter loopt, of een midden-afstand. Het is een marathonloop, een lange afstand wedstrijd. De Here zegt dit: „En verder wilde Ik, dat gij zoudt leren, dat alleen hij zalig wordt, die tot het einde toe volhardt.” (LV 53:7.) Als u de index van de Leer en Verbonden bestudeert, zult u zien dat er tenminste twaalf verwijzingen staan naar het feit dat alleen hij die volhoudt tot het eind, gered zal worden.

Ik zou graag willen spreken over de wedloop van het leven. Het is soms nogal een moeilijke wedloop. Hij begint al vroeg. Ik neem aan dat hij in alle ernst begint als we de leeftijd bereiken waarop we verantwoording kunnen dragen en moeten afleggen. Als we in onze tienerja-

ren zijn is de wedloop soms niet zo aangenaam. Later, als je terugkijkt op je middelbare schooltijd, kun je je dit waarschijnlijk herinneren.

De mensen vergeten haast nooit hun tienerjaren. Zelfs twintig of dertig jaar later kunnen mensen zich hun moeilijke ervaringen uit hun schooltijd herinneren. U zult zich herinneren dat u de wedloop misschien erg moeilijk vond, omdat u te klein, of te mager, of uw haar was niet krullend genoeg of juist te krullend, of u moest een bril dragen of een beugel, of zelfs omdat u acné had. Al deze dingen zijn een kwelling voor de ziel als je door deze moeilijke perioden heen moet, en diegenen benijdt die groter, sterker, of leuker om te zien zijn.

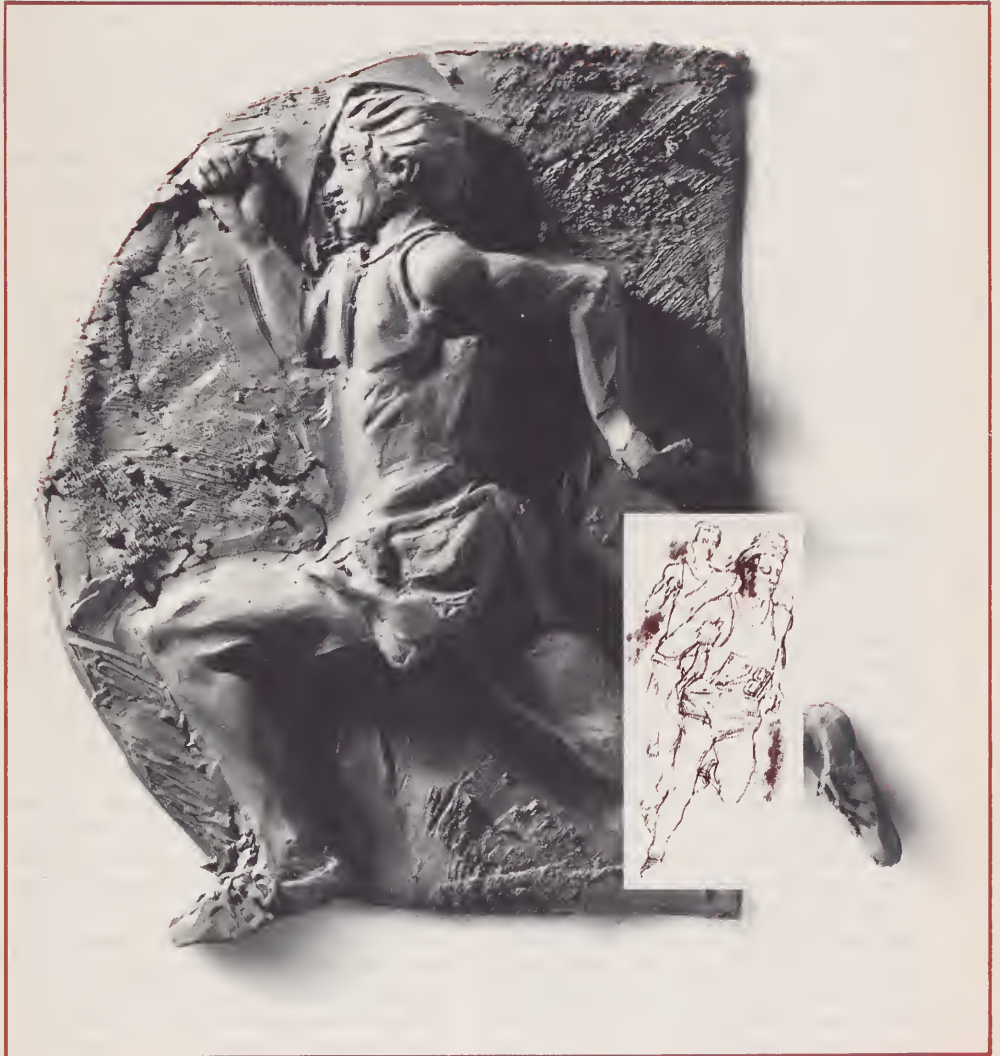
In de beproeving die het leven is, wordt er aan niemand van ons een gemakkelijke wedloop beloofd. Laat me u snel iets voorlezen uit Hebreeën, waarin Paulus, die veel van de wedloop van het leven afwist, het volgende zei: „Daarom dan, laten wij met volharding de wedloop lopen die vóór ons ligt . . .

Mijn zoon, acht de tuchtiging des Heren niet gering, en verslap niet, als gij door Hem bestraft wordt, want wie Hij lief heeft, tuchtigt de Here, en Hij kastijdt iedere zoon, die Hij aanneemt.

Als tuchtiging hebt gij dit te dragen: God behandelt u als zonen. Want is er wel een zoon, die door zijn Vader niet getuchtigd wordt?” (Heb. 12:1, 5-7.)

Dus als de wedloop soms zo moeilijk

Door William G. Dyer

lijkt, is dat misschien wel een onderdeel van het plan des Heren voor u.

Hoe ver bent u heden, op dit moment, vandaag, in deze wedloop van het leven? Waar kunnen we u vinden? Sommigen staan op het punt van opgeven. De wedloop is te moeilijk, de hindernissen schijnen te hoog. Zij zijn misschien gezakt voor een examen, zijn hun vriendin kwijt geraakt, hebben een zonde begaan, en ze staan op het punt de wedloop op te willen geven. Toen ik bisschop op een campus van een universiteit was, kwamen er wel eens leden van de wijk met mij praten: „Bisschop, ik ben te ver gegaan. Het is voor mij niet mogelijk om berouw te tonen en terug te komen. Ik kan het net zo goed opgeven.” Ze waren vergeten dat de Here heeft gezegd: „Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw.” (Jes. 1:18.)

Er is altijd een mogelijkheid tot berouw. Er is een mogelijkheid tot het stellen van nieuwe doelen. Er is de mogelijkheid om opnieuw te beginnen als we onszelf maar niet opgeven, als we maar niet te vroeg al beslissen dat de wedloop te moeilijk voor ons is.

Probeer het beoordelen van anderen te vermijden.

Er zijn ook anderen die bereid zijn om andere mensen op te geven. Zij hebben al besloten dat ze een ouder, of een broer of zuster, of een vriend of kamergenoot hebben die het allemaal niet waard is. Deze persoon kan erg onbuigzaam lijken, te vast geroest in zijn manier van doen, te ver weg, en zij hebben besloten dat de wedloop voor hen al voorbij is. Zo iets mag nooit het geval zijn. President David O. McKay heeft gezegd dat geen enkel succes opweegt tegen falen in het gezin. Broeder Marvin J. Ashton zei later eens dat we alleen dan gefaald hebben als we niet langer proberen. Dus zou ik iedereen willen vermanen om in gedachten te houden dat voor onszelf en voor anderen de wedloop nooit over is zo lang

we blijven leven. Wij zouden nooit onszelf of anderen mogen opgeven.

In deze wedloop zijn er sommigen die de manier waarop anderen aan die wedloop meedoen veroordelen. Niemand kan de hindernissen en de moeilijkheden helemaal begrijpen die iemand anders in zijn wedloop van het leven heeft. Wij zouden moeten proberen te begrijpen dat ieder mens zijn eigen Gethsemane onder ogen moet zien. Wetenschappelijk onderzoek heeft ons geleerd dat de pijndrempel bij ieder mens anders ligt. Wat een speldeprikje is voor de ene, kan intens pijn doen bij de ander. En met beproevingen en lasten is het net zo. Wat voor de ene mens een grote hindernis is, is louter een uitdaging voor de ander. Het verlies van een bijzondere jonge man is voor het meisje dat niet zo erg populair is en nooit veel vriendjes heeft gehad, een verschrikkelijke klap. Maar het meisje dat zo veel vrienden gehad heeft, zal misschien niet in staat zijn om deze ervaring in iemand anders leven te beoordelen of te begrijpen. Dus bid ik dat we medelijden kunnen hebben, dat we werkelijk dat begrip zullen hebben dat nodig is om te beseffen wat een ander doormaakt, zodat we hem niet ongunstig, of te snel, of te onvriendelijk zullen beoordelen.

Diegenen helpen, die struikelen.

Er zijn sommigen onder ons die het op dit ogenblik in de wedloop van het leven voor de wind gaat. Alles gaat schitterend. Het leven is zo gemakkelijk. Ik zou willen hopen dat we in zulke perioden dankbaar en nederig leren te zijn. Dankbaar, dat de Here ons vergunt dat ons leven zo soepel verloopt. Als we maar niet overmoedig worden! Als we maar niet bekrompen of zelfvoldaan worden. Want als we zo'n periode in ons leven ervaren, dan moeten de middelen beschikbaar zijn om iemand een helpende hand toe te kunnen steken. Een van de prachtige dingen van deze wedloop die de hemelse Vader voor ons allemaal bedoeld heeft, is dat wij nooit alleen hoeven te lopen. Deze kan inder-

daad heel goed samen met anderen gelopen worden. Anderen kunnen de helpende hand reiken, mogen het kruis een eindje voor ons dragen, kunnen ons opheffen, en ons kracht geven en steun verlenen. Als de wedloop u gemakkelijk af gaat, kunt u misschien een mogelijkheid vinden om uw kracht te delen met iemand die deze op dat moment nodig heeft.

Ik herinner me dat ik op een dag naar mijn kantoor ging, en voor de deur van de persoon naast mij (een bisschop), een jonge vrouw met een radeloze uitdrukking op haar gezicht zag staan. Zij wachtte en bleef een tijd lang op de deur kloppen, maar mijn collega was er niet. Er was iets in haar verschijning dat haar voor mij onweerstaanbaar maakte, dus zei ik tegen haar: „Het spijt me, ik wil u niet storen, maar u kijkt zo radeloos. Is er

misschien iets wat ik voor u kan doen?” Ze zei, „Ik wacht op broeder die-en-die, hij is mijn bisschop, maar hij schijnt er niet te zijn.

Ik zei: „Kan ik soms iets voor u doen?” Daarop stapte ze mijn kantoor binnen, en we praatten. Ik kwam erachter dat deze jonge vrouw een nicht van mij was, een vrouw van rond achtendertig. Toen ze ontdekte dat wij familie waren, ontvouwde zich het tragische verhaal van haar leven. Ik kon me de wanhoop, de ontmoediging, de teleurstellingen en de hopeloosheid die zij op dat ogenblik in haar leven ervoer, wel begrijpen. Ze was alleenstaand, nooit getrouwd, radeloos, zich zorgen makend over de toekomst. Later heeft ze ongetwijfeld hulp van haar bisschop gekregen, maar ik als een familielid probeerde gedurende een paar maanden haar te helpen, door met haar

te praten, haar te ondersteunen, en haar raad te geven zo goed als ik kon. Tenslotte besloot ze dat het het beste zou zijn om naar huis terug te gaan en de zorg op zich te nemen voor haar invalide moeder. Dus ging ze naar huis, en op de een of andere manier lukte het haar om haar wanhoop kwijt te raken, om zich weer ingespannen bezig te houden met geestelijke aangelegenheden. En op een dag kreeg ik een telefoontje en later een aankondiging dat zij een jongeman had ontmoet, wiens vrouw was overleden en hem met vijf kinderen had achtergelaten. Ik was in staat om haar in de tempel te begroeten toen zij aan haar metgezel verzegeld werd, en op dat ogenblik de moeder werd van vijf kinderen. Ik hoop dat op bepaalde punten mijn kracht anderen tot een hulp heeft mogen zijn. Ik bid, dat de kracht, die u misschien heeft anderen, die struikelden in hun wedloop van het leven, tot een hulp zal mogen zijn. Ik citeer weer van de apostel Paulus, die gekweld werd door „een doorn in het vlees,” (2 Cor. 12:7.), die zijn hele leven doorbracht te midden van allerlei vormen van vervolging, overeenkomstig het

visioen dat hij had op de weg naar Damascus. Hij schreef dit aan Timoteüs, en hier moet u zich allen goed bewust van zijn. Hij bazuïnt zijn eigen gedenkschrift uit: „Want wat mij aangaat, reeds wordt ik als plengoffer geofferd, en het tijdstip van mijn verscheiden staat voor de deur. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden;

voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Here, de rechtvaardige rechter, mij zal geven, doch niet alleen mij, maar ook allen die zijn verschijning hebben liefgehad.” (2 Tim. 4:6-8.)

Mogen wij sterk en moedig zijn in onze wedloop van het leven. Mogen wij anderen behulpzaam zijn. Mogen we gevoel hebben voor onszelf en voor anderen, en mogen we er altijd naar streven om onze hemelse Vader in gebed te vragen om hulp en leiding in onze tijdelijke verblijfplaats op aarde, zodat we de beloning kunnen ontvangen die voor ons is toe bereid in het koninkrijk van onze hemelse Vader.

Al wat uw hand vindt om naar uw vermogen te doen, doe dat, want er is geen werk of overleg of kennis of wijsheid in het dodenrijk, waarheen gij gaat. Wederom zag ik onder de zon, dat niet de snelsten de wedloop winnen, noch de sterksten de strijd, noch ook de wijzen het brood, noch ook de schranderen de rijkdom, noch ook de verstandigen de gunst, want tijd en toeval treffen hen allen. Want ook de mens kent zijn tijd niet, evenmin als de vissen, die in het verradelijke net gevangen worden, evenmin als de vogels, die in het klapnet gevangen worden. Evenals zij worden de mensen kinderen verstrikt ten tijde des kwaads, als dit hen plotseling overvalt.

Een zegen van president Kimball

Door Norman Vincent Peale

Wanneer je in moeilijkheden zit, moet je er naar streven om door gebed, goede daden, en door liefde de aanwezigheid van God te voelen.

Ik had een probleem waar ik het al zo'n twee à drie weken moeilijk mee had. Het is niet nodig om er over uit te wijden, omdat het niet ter zake doet, maar voor mij was het een wezenlijk probleem. Ik bracht al de methodes die ik opgenoemd heb in praktijk, en ik slaagde er in het te boven te komen, kan ik dankbaar eraan toevoegen. Deze toespraak is feitelijk gebaseerd op een persoonlijke ervaring. Onlangs toen ik in Salt Lake City, Utah, moest spreken, kreeg ik een uitnodiging om naar het hoofdkantoor van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te komen, om daar ontvangen te worden door de President van de kerk, en zijn twee assistenten. Het is een grote godsdienstige organisatie, met meer dan 3,5 miljoen leden over de gehele wereld. Deze kerk doet overal erg veel goed onder de mensen. Zij doen Gods werk, want ze brengen fijne mensen voort — gelukkige, zedelijke, eerlijke en rechtvaardige menselijke wezens — en „zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen” (Mat. 7:20).

Ik had de huidige president nog nooit ontmoet; wel had ik twee voorgaande presidenten van de mormoonse kerk gekend. De tegenwoordige president is Spencer W. Kimball, hij heeft veel lichamelijke moeilijkheden meegemaakt, en heeft ze overwonnen. Ik ontmoette deze

mannen van God. We hadden een heel plezierig gesprek, en tenslotte, voordat ik wegging, zei ik tegen de president, omdat ik voelde dat hij op zo'n hoog geestelijk peil stond: „President Kimball, wilt u mij een zegen geven?” Hij antwoordde, „Bedoelt u dat u wilt dat ik u zegen, net zoals ik mijn eigen mensen zegen?” Ik zei, „Ja.”

Dus ging hij achter mij staan samen met de andere presidenten en ze legden hun handen op mijn hoofd, en President Kimball bad voor mij, mij bij de naam noemende, op zijn zachte, eerlijke liefdevolle manier. Hij vroeg de Here om bij mij te blijven, van mij te houden, om voor mij te zorgen en me te leiden. Terwijl hij bad voelde ik mij gebroken en aangedaan, en toen had ik plotseling een wonderbaarlijk gevoel en ik zei tegen hem, „Meneer, Hij is hier, ik voel Zijn aanwezigheid.”

We namen afscheid, ik liep weg, de morgen weer in, en terwijl ik voortging, voelde ik opeens de last van mijn schouders vallen, en ik zag het antwoord op mijn probleem, en ik voelde de overwinning. Ik had de Here aangeroepen, en hij had me geantwoord; ik had om hem geroepen, en hij zei, „Hier ben Ik”.

Norman Vincent Peale, een vooraanstaand Amerikaans godsdienstig leider, is dominee van de Marbel Collegiate Church, New York City, New York. Het bovenstaande is met permissie overgenomen uit een radio toespraak gegeven op 27 april 1975.

1871